

IHS

MARIA

**BOGO
LJUB
CERKVEN LIST
ZA SLOVENCE**

Izhaja začetkom vsa-
:: kega mesca ::
Tiska Katol. Tiskarna
:: v Ljubljani ::

Stane:

za celo leto K 2.—; za
Nemčijo K 2.50; za Ame-
riko in vse ostale zuna-
:: nje kraje K 3.— ::

Spisi in dopisi se po-
: šiljajo uredništvu, :
naročnina in darovi
pa upravništvu „Bo-
goljuba“ v Ljubljani

Spisi se morajo poslati
do 10., dopisi do 15. prej-
:: šnjega mesca ::

Koledar za julij 1916.

Namen molitve za julij odločen od sv. Očeta:

Poprava po vojski povzročenega zla.

Dnevi		Godovi	Posebni nameni za vsak dan so vse važne zadeve	Češčenje presv. Rešnj. Telesa	
				ljubl. škot.	lavant. sko..
1	Sobota	Sveta Kri	Ug. vreme, sr. vrnit. naših dom. iz v.	Ljublj. Trnovo	Zibika
2	Nedelja	Obisk B. D. M.	Da bi Bl. D. M. tudi nas obiskala	Draga	Sladka gora
3	Poned.	Helijodor	Pogrešani vojaki več važnih zadev	delca	
4	Torek	Urh	Več razdrtih družin; mlačni v veri	Smednik	Dramlje
5	Sreda	Anton Zak.	Domači misijoni	Komenda	Kalobje
6	Četrtek	Izaija, prorok	Zap. in skušnj. hudič, reši nas, o G.	Radomlje	Slivnica
7	Petek	Ciril in Metod	Vrnitev razkolnikov v kat. cerkev	Sv. Janž	Sv. Stefan
8	Sobota	Elizabeta, kr.	Potrpljenje v nadlogah; več družin	Špt pri Nm.	Sv. Vid
9	Nedelja	Veronika	Marijine družbe	Špt na Kr.	Zusem
10	Poned.	Amalija	Volitve stanu	Naklo	Nova cerkev
11	Torek	Pij I., papež	Rimsko vprašanje	Podraga	
12	Sreda	Mohorin Fort.	Družba sv. Mohorja	Žužemberk	Vojnik
13	Četrtek	Anaklet	Zbori kardinalov v Rimu	Čemšenik	Vojnik bol.
14	Petek	Bonaventura	Redovi sv. Frančiška	Vodice	
15	Sobota	Hearik	Avstrijska cesarska hiša	Borovnica	Vitanje
16	Nedelja	Škapulir Kar.	Bratovščina Karmelskega škapul.	Češnjice	
17	Poned.	Aleš	Sibe potresa, reši nas, o Gospod	Vranja peč	Dobroa
18	Torek	Kamil Lel.	Bolniki, bolnišnice in njih oskrb.	Ljublj. d. bol.	
19	Sreda	Vincencij P.	Dr. sv. Vincencija, vsi nj. s. in hčere	Ljublj. Srce. I.	Sv. Martin
20	Četrtek	Marjeta. El., p.	Treska in hudega vr., reši nas, o G	Prečina	Črešnjice
21	Petek	Praksedis	Katol. na Ruskem in naši ujetniki	Planina koč.	Frankolovo
22	Sobota	Magdalena	Spreobrnjenje očitnih grešnikov	zodražica	Sv. Jošt
23	Nedelja	Apolinar	Hitra in srečna vrnitev beguncev	Zlato polje	Gornji grad
24	Poned.	Kristina	Dekle in služkinje; vzgoja ž. mlad.	Šentjur, gora	
25	Torek	Jakob, ap.	Katoliški časopisi; Španska	Ljublj. sv. J.	Ljubno
26	Sreda	Ana, muč.	Kršč. matere, vzg. zapušč. otrok	Loka Kap.	
27	Četrtek	Pantaleon	Obrtniki, njih pomočniki in učenci	Voglje	Straža
28	Petek	Nazarij	Istrija, posebno Koprška škofija	Gora p. Idriji	Sromlje
29	Sobota	Marta	Delo usmiljenja; domači reveži	Sv. M. na gor.	Solčava
30	Nedelja	Abdon in S.	K. na Turšk., kateri trpe zavoljo vere	Kostanjevica	
31	Poned.	Ignacij L.	Sinovi sv. Ignac., vsi v juliju umrli	Idrija	Rečica

Odpustki

za mesec julij 1916.

1. Sobota, prva v mesecu. Popolni odpustek vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast brezmadežni Materi božji, da nekoliko zadoste za razžaljenja, storjena Materi božji, in molijo po namenu sv. očeta.

2. Nedelja, prva v mesecu. Obiskanje Marije Device. Udom rožnovenske bratovščine trije popolni odpustki: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. — Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; b) tistim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje v redovni cerkvi; kjer te ni, pa v farni. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

6. Četrtek, prvi v mesecu. Popolni odpustek udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi.

7. Petek, prvi v mesecu. Sv. Ciril in Metod. Sv. Lovrencij Brindiški. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki gredo k spovedi in spravnemu sv. obhajilu, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu sv. očeta; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; c) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor včeraj; d) udom apostolstva sv. Cirila in Metoda; e) tretjerednikom v redovni cerkvi; kjer te ni, pa v farni.

8. Sobota. Sv. Elizabeta, kraljica portugalska. Popolni odpustek tretjerednikom kakor včeraj.

9. Nedelja. Sv. Nikolaj in tovariši. Popolni odpustek tretjerednikom kakor 7. dan.

14. Petek. Sv. Bonaventura. Popolni odpustek tretjerednikom kakor 7. dan.

Potrpežljivost — v teh dneh prepotrebna čednost.

Zgodi se tvoja volja, kakor v nebesih tako na zemlji!

Dragi bogoljub! Skoro dve leti že težé Evropo nadlože grozne vojske. Hudo jih občutiš tudi ti. Prejšnji križi in težave se ti zde majhni v primeri s temi, ki jih nosiš sedaj.

Kako si jih prenašal do te ure? Upam, da krotko in vdano v voljo božjo. Potem blagor ti! Za časnost so prestane te težave. Kar je bilo, se ne povrne več; v knjigi življenja pa je vsaka tvoja voljno prestana bridkost zapisana z zlatimi črkami. V dveh letih koliko kapital, naložen v nebeški hranilnici! Obresti bodo najmanj sto od ene . . .

Tako upam od tebe, dragi bogoljub. Da, upam in želim, da bi bilo tako! Pa se tudi bojim, da je morda drugače, da morda že omaguješ pod to težo križev in težav. Zakaj? So li res ti križi pretežki, da bi jih ti ne zmogel? Ne, gotovo ne, ker Bog nikogar ne skuša nad njegove moči in dá vsakomur svojo milost in pomoč, da jih more prenesti. Njemu ni nihče pomagal nositi križa razen Simona iz Cirene; pa še ta je bil le prisiljen. On, naš Bog, pa ga pomaga nositi vsakemu, kdor se zateče k njemu. Zakaj torej omaguješ? Morda preveč ogleduješ svoje križe? Ogleduješ, pa ne v luči svete vere in lastnega zveličanja. Morda se oziraš preveč nazaj in se čudiš, da si mogel toliko prestati, namesto da bi pokleknil ter hvaležno dvignil roke proti nebu, ki ti je pomagalo vse prestati. Morda preveč prerokuješ o prihodnosti, ki je vendar le v božjih rokah? Pa oziraš

se najbrže preveč na desno in levo. Slišiš godrnjati maloverne, slišiš kleti hudobneže, slišiš vsevprek tožbe in mrmranje celo proti Bogu in božji previdnosti . . . Človeka pa rado vleče navzdol, v slabo. Veliko moč imajo ti slabi zgledi in zato morda pojema že tvoja molitev, zgineva potrpežljivost iz tvojega srca. Prijatelj v Kristusu, ne tako! Satan je na delu, da bi ti uničil vse zasluženje tvoje dosedanje vdanosti in potrpežljivosti.

Da se to ne posreči, hočeva s pomočjo trpečega Jezusa in žalostne Matere božje premišljevati o čednosti krščanske potrpežljivosti. Grenko kot pelin, ki ga uživa bolnik, se ti zdi sedanje trpljenje. Zato naj nama služi kot podlaga pri tem premišljevanju lepa

legenda o pelinu.¹

Veliki petek je. Dan največjega trpljenja, kar ga je še videl svet, dan grozne smrti Boga-Sina. Nesrečni greh, koliko zadoščenje zahtevaš! Neskončna svetost in pravičnost božja ne moreta pustiti, da bi se ljudje, te revne božje stvari, ki so izšle iz Boga in ki so popolnoma odvisne od njegove dobrote, z grehom vzdigovale proti njemu ter kopičile hudobijo na hudobijo. Za greh zahteva Bog pokoro in zadoščenje. Vesoljni potop, žveplo in ogenj Sodome in

¹ Slov. Legende, str. 30. — Izdala družba sv. Mohorja leta 1910.

Gomore, babilonska in asirska sužnost in vse šibe in kazni, ki jih je Bog pošiljal nad uporno ljudstvo izraelsko, so temu dokaz. Še več! Svojemu lastnemu Sinu ni Bog prizanesel, temveč ga dal v smrt, da zadosti božji pravičnosti za naše grehe in grehe celega sveta.

»Na križu tam visi,
Oh, sveta teče kri,
Za nas umira Bog,
Žalujte vse stvari!«

(Križev pot.)

Trikrat je Jezus v noči prej na Oljski gori prosil nebeškega Očeta: »Oče, če je mogoče, naj gre ta kelih trpljenja mimo mene, vendar ne moja, ampak tvoja volja naj se zgodi!« Trikrat je tako prosil v grozi krvavega potu, — pa volja božja je, da izprazni Jezus kelih trpljenja do črna. Dragi bogoljub, zakaj ni Jezus uslišan? To je sad greha in njegove hudobije...

In bičajo ga in kronajo ga s trnjem. Zasramovan je in zapljuvan od razdivjanega ljudstva. Nositi mora težki križ, da pade trikrat pod njim. »O vi vsi, ki greste mimo, pogledjte, če je bolečina, kakor bolečina moja!« (Iz.)

Slednjic ga pribijejo na križ. Oh, tiste tri ure Jezusovega trpljenja! Dragi bogoljub, za koga? Zame, zate, za ves grešni svet. Vsi smo grešili, vsi razžalili Boga, zato mora Jezus zadostiti Očetu za nas vse — za ves svet in vse njegove grehe. Za vsak greh posebna bolečina, posebno trpljenje...

Požrešnost, nenasitno, skoro brezmejno hrepenenje po uživanju je tisti velik greh človeštva vseh časov. Zato mora Jezus poravnati dolg te grde požrešnosti in nenasitnega uživanja. Tako grozna je ta muka, da zakliče: »Žejen sem!« In ljudje brez srca mu ponudijo grenke pijače, vina mešanega z žolcem. Približajo to grozno pijačo njegovim svetlim ustnicam, a on ne pije... Tedaj pa se zgodi, da pade kapljica te pijače, ki jo je zmešala človeška hudobija v novo muko Zveličarju, na trdo zemljo pod križem. Čudovita stvarilna moč božja, ki je v začetku iz nič ustvarila vesoljni svet, prikličje na tistem mestu iz tal

ново rastlino, ki raste, se vzpenja kvišku, da sega slednjic nje vrh do svetih ustnic Gospodovih.

Čudežno je pognala ta nova rastlina, zato ji dá Jezus sam ime in jo takole nagovori:

»Nazivaj pelin se, preljuba rast!
V dolini solz, kjer biva Evin rod,
bohotno rasti zmirom in povsod!«
(A. Medved.)

»Svet mi je bil, svojemu Bogu, vedno nehvaležen. Prvi greh — prva nehvaležnost. Nehvaležnost mojega ljudstva me je pribila na križ. In vendar, ljudstvo moje kaj bi ti bil moral še storiti in ti nisem storil? In ti me križaš? Zato pa bo trpljenje tudi tvoj delež, delež greha v raj. In rastlina nova, pelin

»Človeku bodi ti bridkosti znak!«

Tvoj grenak okus bodi primešan vsem dobrotam tega sveta. Lepo solnce naj zasije zemlji le po viharju! In cvetje naj prikljuje iz tal le tam, kjer je preje razsajala zima in vihar. In vino naj rodi le gorica, kjer rasteš ti, pelin. Invse dobro prejema človeštvo le po prestanem trpljenju!« Nesrečni greh, kako grenak je tvoj sad!

Zaveje veter in pelin vztrepeta ter takole prosi Zveličarja:

»Gospod, in bridko vse trpljenje,
ki v svojih žilah nesim ga poslej,
Gospod, in vse brezmejno zaslužnje,
človeku nič ne hasne? — O povej!«

In Gospod se ozre na čudovito rastlino ob vznočju svojega križa, na to hčerko svojega srca, in njegovo usmiljenje, ki ne pozna mej, ki raje odpušča nego kaznuje, ki nikdar ne presliši vdane, ponižne prošnje, tudi te prošnje ne odbije:

»Tvoj sok bridkosti same mu ne deli,
ti hrani v sebi še zdravila moč,
ti ljudske bolečine tudi čeli!
Potrpežljiv uživaj te kdorkoli,
pretvori v zdravje mu pekoče boli!
Ostani dalje tvoj okus gorjup
in bodi boljšega življenja up!«
Tako krasna legenda.

Kaj torej?

Dragi bogoljub, ki nosiš svoje križe in težave, sedaj ti je rešena uganka trpljenja.

Da, ti veš, zakaj trpiš; jasno ti je sedaj, zakaj nam Bog naliva v teh časih toliko pelina grenkega trpljenja. Zdaj znaš pa tudi ceniti vrednost trpljenja. Skoro sram te je in žal ti je, da si hotel že omažovati.

Trpljenje in tudi sedanje trpljenje je kazen za greh. Bog zahteva tudi sedaj zadoščenje od človeštva za vse njegove brezmejne grehe in hudobije.

Kako mu pa dajemo zadoščenje? — Edino s pokoro in poboljšanjem in z vdano potrpežljivostjo. Le tako nam bo vse trpljenje, ves ta grenki pelin »boljšega življenja up.«

Pritoževati bi se hoteli radi križev in težav? Kdo pa? Mi ubogi grešniki, ki bi morali skesano trkati na prsa in klicati z desnim razbojnikom: »Mi trpimo po pravici!« ...

Legenda o pelinu, sem rekel, nama bo služila za podlago najinega premišljevanja. Poglejva si jo torej od bližje! — Pelin je neznatna zel, nič posebnega za oko. Njegov cvet ne privabi k sebi pisanih metuljev in ne pridnih čebelic. Tudi ga ne trgajo otroci, da bi ga spletali v šopke. Na cvetlični gredici v vrtu nima mesta. Zraven še tako grenak. In vendar! Kako je čislan! Vsaka skrbna gospodinja ga ima v svoji domači lekarni; vsak zdravnik ga ceni in lekarne so ga polne. Rajniki Kneipp bi ti ukazal, da se mu odkriješ. Zakaj vendar vse to, zakaj je v toliki časti? Radi svoje zdravilne moči.

Gorjup je pelin in grenak; toda bolnik, ki hoče ozdraveti, se ga ne sme braniti ... Kaj pa je rekel Jezus pelinu? »Človeku bodi ti bridkosti znak!« Kar je grenki pelin človeškemu zdravju, to je vse trpljenje človeštvu. Oba grenka — oba zdravilna. In tudi sedanje trpljenje, tudi sedanje nadloge so zdravilo za brezmejne dušne bolezni vsega človeštva. Dobri Bog hoče človeštvo ozdraviti, zato mu zapisuje grenkega pelina sedanjih dni, ker velik bolnik je sedanji človeški rod. Greh in hudobija sta njegovi najhujši bolezni. In ker mnogi nočejo ozdraveti, ker se nočejo poboljšati, ker igra hudobija še tako veliko vlogo na svetu, zato vedno nov pelin, nove kazni.

Kaj pa midva, dragi bogoljub? Midva hočeva piti te grenkosti vdano in potrpežljivo! Nama je jasno, zakaj in odkod sedanje nadloge; znana nama je tudi cena in vrednost trpljenja; midva slišiva klic Jezusov: »Kdor hoče za menoj, naj vzame križ na svoje rame in naj hodi za menoj!« Midva pozna najsvetejše namen, ki jih ima Bog z nami, ko pripušča vse trpljenje, midva tudi veva, da bolnik tem prej ozdravi, čim potrpežljivejše in vdanejšje uživa grenka zdravila in zato hočeva ozdraveti ter v trpljenju vdano slediti Jezusu in Žalostni Materi Mariji.

Enkratna uporaba pelina, en požirek te še ne ozdravi ... Le kdor trpi voljno in vztrajno, le ta je ljub Bogu, zelo ljub.

Nastal je bil med Bogom Stvarnikom in človeštvom velik prepad. Neskončna hudobija človekova ga je bila izkopala. Ta vojska naj bi ga izravnal. Ne delajmo torej z novimi grehi nepotrpežljivosti in z vsemi njenimi izrodki, ki so: godrnjanje, mrmranje proti božji previdnosti, preklinjevanje, malomarnost in nezaupnost v božje usmiljenje — zaprek božjemu usmiljenju!

Nekoč je Jezus speč čuval nad svojimi dragimi apostoli na Genezareškem jezeru, ko so se skoro potapljali. Tudi danes čuje njegovo dobrotno oko nad vsemi stiskanami. »More li mati pozabiti svojega otroka? Tako ne morem jaz pozabiti Izraela svojega,« nam kliče po preroku. »Kličite me ob uri stiske in otel te bom,« nam prigovarja zopet v svetem pismu. »Zaupaj, sin, zaupaj, hči,« to je bilo njegov opomin onim, ki so nekdanj v svojih stiskah in nadlogah iskali pri njem pomoči. On, ki je rešil egiptovskega Jožefa po dveh letih iz krivične ječe, da ga je povišal nad ves Egipt; on, ki je otel nedolžno Suzano, Gospod, ki se je tolikokrat usmilil izraelskega ljudstva in ga otel zasluženih kazni in nadlog, ko se je v spokornosti zopet obrnilo k njemu in krenilo na pot pravičnosti; on ni pozabil tudi tebe, ki te težijo križi in težave te grozne vojske. Le svoj prst bo dvignil in

nastala bo zopet tišina krog tebe in v tvojem srcu.

Zato sursum corda, le kvišku srca! »Bog je naš pomočnik v stiskah, ki so nas hudo zadele.« (Ps. 45.) Zato potolaži se ti, žalostna mati, ki zdihuješ za svojim sinom, otiraj si solze, zapuščena vdova, ki z ubogo deco tučuješ za možem! Dobri Bog še živi. On nam je pripravljen deliti še dobro, ko bo človeštvo, po pokori poboljšano, vredno njegovih milosti.

Pa, dragi bogoljub, ki krog sebe vidiš toliko nepotrpežljivosti, ti si želiš zgledov vranosti in krotkosti. Potem »pojď za menoj na božjo pot, na božje pot na goro, na goro Golgotole!« (Nar. pes.) Poglej zgled Jezusov! Vstopi se ti, žena in dekle, v družbo Marijino in pobožnih ženâ, ti mladenič, v družbo sv. Janeza, in ti mož, v družbo rimskega stotnika in desnega razbojnika! Kakšni zgledi vdanosti in potrpljenja! Pokleknil boš in zahvalil Boga za križe in težave in za vso pomoč in tolažbo, ki si jo že prejel od nje — ga v teh stiskah. Pokleknil boš, dvignil roke proti križanemu, oko vprl v Jezusa in srčno molil Gospodovo molitev: »Oče naš... zgodi se tvoja volja, kakor v nebesih, tako na zemlji!« ...

In ko končaš svojo molitev — vstaneš in se boš z gnjevom obrnil proč od ljudi,

kateri imajo za vzornike rimske vojake. V hipu, ko umira Bog, v hipu, ko trepeta pekel in se vesele nebesa, da bo svet odrešen, igrajo za Jezusovo obleko... Skale pokajo, grobovi se odpirajo, mrtvi vstajajo, solnce otemni — a vojaki greše dalje nad svojim Bogom. Zaničujejo ga, zasmehujejo ga. Trdovratneži!

In te dni? Topovi grmijo, zemlja se stresa, smrt kosi in razsaja, kakor še nikoli — toda koliko je še hudobije med človeštvom! Povsod smrt, a mnogi žive, kakor da ni smrti, kakor da ni življenja po smrti... Vprašam: »More li Bog prizanesti in odtegniti svojo šibo?«

A midva, dragi bogoljub? Pod križem in od križanega je zadobil pelin svojo zdravilno moč, v križanem je tudi pomoč v najhujših stiskah. Križ je naša zastava v boju proti nepotrpežljivosti.

Velikemu petku je sledilo lepo velikonočno jutro. Dnevu trpljenja in grozote je sledil dan veselja in slave — pa le za pravice. Komur je bil veliki petek v posmeh in pohujšanje, dan igranja in zabavljanja temu je bila Velika noč v strah in trepet.

Bo li nam sedanje trpljenje »boljšega življenja up?« ... Marija, pribežališče grešnikov, prosi za nas!
L. C.

Jezusu.

Ljubi Jezus, moj Gospod,
poln ljubezni, poln dobrot,
milosrčni pelikan,
reši me vseh grešnih zmot;
k tebi bližam se skesan,
reši me vseh dušnih ran!

V svojih sklepih čudovit
večne Luči si odsvit
rešil z lastno me krvjo.
Zdaj v podobi kruha skril
v jed pripravil si sladko
svoje lastno mi Telo.

Torej, Jezus, prosim te,
pridi v borno mi srce;
vsega dam se tebi v dar,
moj Gospod in moje vse!
Ti posveti svojo stvar
v svoj brezmadežni oltar.

Zdaj, presladki Jezus moj,
živ in mrtev naj bom tvoj.
Daj, da vedno greha prost
tesno združen bom s teboj.
Jezus, angelov sladkost,
bodi moj — jaz tvoj bom gost!
Br. Gervazij.

Na tem vas bodo vsi spoznali...

»Na tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, ako boste imeli ljubezen med seboj.«

S temi besedami je naš Gospod Jezus prerokoval, da bo tudi zunanje značilo kristjanov — **l j u b e z e n**. Vsi, ki bodo opazovali življenje mojih učencev, vernikov, bodo spoznali moje prave vernike po ljubezni do bližnjega. To je torej značilna lastnost pravega kristjana, in kjer tega značila manjka, tam ni pravega, živega krščanstva.

In tako je bilo, če pogledamo življenje kristjanov v preteklosti, ta Jezusova prerokba se bo izvrševala tudi do konca sveta.

Ko nam prvi kristjani sami popisujejo svoje življenje in razmere, ali pa če slišimo govoriti o njih drugoverce, ta značilna točka ni pozabljena: »Na tem vas bodo vsi spoznali!«

Ko popisuje evangelist življenje prvih kristjanov, nam pove, da je bila med njimi dejanska ljubezen do bližnjega tolika, da so bili apostoli s prejemanjem in deljenjem darov tako zaposleni, da so nekega dne kar naravnost morali priznati: Tako ne more iti več dalje! Nam je že nemogoče zmagovati to dobrodelno opravilo. Pri dobrodelnosti imamo že toliko opravka, da bi morali pustiti sploh vse svoje druge naloge: krščevanje, pridigovanje itd., pa še ne zmoremo! — Zato so sestavili poseben odbor za dobrodelne namene jeruzalemske cerkvene občine. In kako so to delo organizirali? Izmed različnih tozadevnih vprašanj, kdo potrebuje in česa, kdo bo dal in kdo darove sprejemal in delil itd., je bilo treba rešiti pred vsem samo zadnje. Vdove in sirote in drugi ubožci podobne vrste so bili potrebni podpore, ker si v Jeruzalemu in njegovih tedanjih razmerah niso mogli zaslužiti vsakdanjega kruha. In tudi ti so bili vsi verni, tako da je zadostovala materialna podpora. In ker so bili prvi kristjani večinoma tudi prepojeni z živim verskim duhom, zato tudi ni bilo treba dobrotnikov samih organizirati in tako skrbeti za

dohodke, ker so prinašali skoraj vsi kristjani, karkoli je bilo potrebno. Zato so apostoli v Jeruzalemu uredili in organizirali samo prejemalce in delivce miloščine. Kako je pa sv. Cerkev dobrodelnost čislala, vidimo iz tega, da je podelila sodelavcem cerkvene redove, dijakoniat, in da se je darovanje vršilo v cerkvi pri sv. maši (po evangeliju). S tem je bila dobrodelnost pritegnjena k službi božji in dobila znak božjega častja. (Ti dve točki sta se ohranili še do dandanes: dijakoniat je še dandanes neobhodna stopinja k zakramentu sv. mašništva in tudi darovanje je še dandanes, če ravno ne v popolnoma isti obliki, med glavnimi deli sv. maše.) — S temi potezami nam slika evangelist življenje in razmere med prvimi kristjani.

In ko so drugoverci opazovali to življenje prvih kristjanov, so zaklicali: »Poglejte, kako se ljubijo!« Zares, Jezus je prerokoval: **N a t e m v a s b o d o v s i s p o z n a l i**.

In to značilo je imela sv. katoliška Cerkev vedno. S pravo vero je v njej vedno cvetela dejanska ljubezen do bližnjega. Čisto naravno! Kaj pa je krščanska ljubezen drugega, kot cvet in sad Jezusove vere? **N a t e m v a s b o d o v s i s p o z n a l i**, da ste moji...

Koliko redov in družb je vzcvetelo v sv. katoliški Cerkev, in vendar si skoraj ne moremo misliti ustanovnika kakšnega reda, ki bi bil pozabil na skrb za bližnjega, na dobrodelnost. Naj si bo umetniški benediktinec ali učeni dominikanec, vsak ima po svoje v svojem programu dejansko ljubezen do bližnjega. Strogi trapist se hoče v prvi vrsti posvetiti lastni popolnosti, samozatajevanju in premišljevanju, in se zato zapre pred svetom v svojo celico. Toda pred vhomom v svoje celice je postavil dvorano, kjer streže ubožcem. Tako katoliški redovi. Pa tudi življenje skoraj vsakega posameznega svetnika ima več ali manj tudi to značilno potezo: delo za bližnjega. »Na tem vas bodo vsi spoznali.«

Med svetniki pa je eden, pri katerem je dejanska ljubezen do bližnjega, posebej do ubožcev, pri katerem je »karitas« še posebno značilna, ki ga je sv. Cerkev zato postavila za zgled in zaščitnika karitativnega dela. (»Karitas« — latinska beseda — se rabi sedaj navadno za dejansko krščansko ljubezen do bližnjega v potrebi.) Ta svetnik je sv. Vincencij Pavlanski, ki ga praznujemo ta mesec, to je 19. julija. Drugi svetniki so nam dali junaške zglede v raznih krščanskih čednostih: nekateri v krščanski učenosti, pobožnosti, samozatajevanju, v ljubezni do uboštva ali čistosti. Za sv. Vincencija pa je značilna ljubezen do bližnjega — karitas! Ta je odločilna za njegovo lastno svetniško življenje, pa tudi pečat vsega njegovega delovanja: vse njegove velike ustanove so več ali manj dobrotelne ali karitativne. Na tem ga spoznamo in so ga spoznali celo moderni brezverci, ki so postavili v pariškem panteonu njegov kip med največje sinove in dobrotnike Francoske.

Bil je še navaden, mlad duhovnik, brez važnejše službe ali določenega opravila. Njegov poklic in smer njegovega življenja pa sta se odločila ob neki značilni priložnosti. Poznal je nekega učenega duhovnika, ki je imel strašne skušnjave zoper sv. vero in bil v nevarnosti, da odpade. Tu se ponudi mladi Vincencij Bogu, da prevzame on tiste skušnjave. V tem trenutku ga Bog usliši, in odslej se je imel toliko vojskovati, da sam prizna, da mu je bilo sploh nemogoče obuditi dejanje vere. Ni si mogel drugače pomagati, kot da je napisal »vero« na list, ki si ga je obesil na prsa. In ko so ga napadle skušnjave, je položil roko na list in vzdihnil: »Moj Bog! Naj to velja za mojo vero!« To je trpelo cela tri leta. Tu se pa nekega dne ob taki priložnosti vrže pred tabernakelj in napravi obljubo: »Moj Bog, če mi odvzameš te skušnjave, naj bo moje celo življenje in delovanje posvečeno ubožcem!« In v tistem trenutku je izginila skušnjava za vselej. V tem trenutku pa je postal tudi sredstvo v rokah božje Previdnosti za milijone. Odslej je bilo njegovo geslo: Deus et pauperes, Bog in

ubožci! Kmalu nato je kot župnik v svoji župniji ustanovil Bratovščino krščanske ljubezni, ki je imela v glavnih potezah ista načela in pravila kot sedaj Vincencijeve družbe. Njegova druga ustanova je družba misijonarjev. U b o g i m oznanjevali evangelij cel čas svojega življenja, jim je dal za četrto sv. obljubo. In svojim usmiljenkam je dal ime: hčerke krščanske ljubezni in geslo: Caritas Christi urget nos, Kristusova ljubezen nas žene; žene k bolniškim posteljам, v ubožnice, v sirotišnice, v zavetišča, nas žene povsod, kjer je revščina in gorje. Bog in ubožci, na tem spoznamo sv. Vincencija. Ravno v njegovih časih je bila poravno v njegovih časih se je oglasila potreba, karitativno delo na novo organizirati. To je izvršil tako praktično, da ga je v tem oziru sv. Cerkev postavila za zgled in zaščitnika našim časom in razmeram. Kako so si njegovi in naši časi podobni! Takrat je vladalo pri višjih slojih veliko bogastvo in razkošje, pri ljudstvu pa tem večja revščina. Potem je takrat divjala skoro po celi Evropi tridesetletna vojska z vsemi svojimi strašnimi posledicami: begunci, invalidi, cele pokrajine opustošene, dekleta pred vojaštvom v nevarnosti itd. To so bile zunanje, politične razmere. Na drugi strani pa se je začejala »prosvitljena« doba in ugašati je jela živa vera mnogih in zato je opešala tudi dejanska ljubezen pri mnogih. V takih razmerah je bilo treba novih pripomočkov in na novo je bilo treba zbrati in organizirati tudi vse, kar je še bilo onih, o katerih je rekel Zveličar: »Na tem vas bodo vsi spoznali, na ljubezni!« In sv. Vincencij jih je zbral v novih krepkih in živahnih organizacijah.

V teh novih časih in razmerah ravno zaradi pojemajoče vere ni bilo in ni tréba zbirati samo materialne (denarne) pomoči: denarja. Ravno zaradi pomanjkanja vere pa dandanašnjim ubožcem ne zadostuje samo denarna podpora. Dandanašnji ubožci večidel niso samo zato revni, ker jim primanjkuje denarja. Primanjkuje jim tudi družinske sreče, primanjkuje čednosti, primanjkuje vere, primanjkuje zaupanja v božjo Previdnost, potrpežljivosti, zadovolj-

nosti s svojim zaničevanim stanom, mirne vesti, primanjkuje upanja v bodočnost in večnost. Dandanašnji ubožec ne strada samo, ne prezeba samo, ampak tudi joče, kolne, nečistuje, popiva, greši! Zato bi morabili denar, ki bi mu ga prinesla samo posvetna roka, humaniteta, porabil celo za greh, za svojo še večjo nesrečo! Tu ga pa

Ravnotako vzvišeni so pa tudi naši krščanske ljubezni. Sv. Vincencij jih je tudi nekega dne prav živo in praktično naslikal: »Če pogledam ubožca samo s svetnimi očmi (kakor ga pogleda in sodi posveten človek), potem bi pogosto opazil toliko dušnega gorja in zanemarjenosti, toliko telesne revščine in pohabljenosti, da

Sv. obličje Zveličarjevo — usmili se nas!

sreča krščanska karitas, in ne samo sreča, ampak celo poišče. Pomaža mu z materialnimi darovi; toda ko reši telo, želi rešiti tudi še dušo! Pomoč telesni bedi je odprla samo pot do srca, da bi sprejelo še kaj višjega. To so vzvišeni cilji krščanske ljubezni, katere je sv. Vincencij zopet pokazal in udejstvil.

bi zdvomil, če imam še sploh človeka pred seboj. Če ga pa pogledam v luči vere, kaj je v resnici pred Bogom, da je tudi on delo božjih rok, da je od Boga tudi on določen za nebesa, kakšne namene ima Bog z njegovo revščino, potem pa če bi mu tudi drugače nikakor ne mogel pomagati, vsaj pozdravim ga, da mu skažem svojo ljubezen

in spoštovanje.« Zares, če vi samo takim pomagate in dobrote skazujete, ki vam povrnejo, potem niste nič posebnega, nič krščanskega storili: tudi pogani delajo ravno tako! Če pa skažem svojo ljubezen revežu, ki ga morebiti še nikdar nisem videl, ki se mi še pogosto zahvaliti ne zna, morebiti kdaj celo noče, kjer nimam od ljudi zato ničesar pričakovati, ampak storim to samo zaradi Boga, potem je moje srce Bogu dokazalo, da me ne vodijo več naravni nagibi, posvetni oziri, ampak da ljubim bližnjega zaradi Boga. »Potem vas bodo vsi spoznali.« Krščanska ljubezen vidi v ubožcu podobo Zveličarja, vidi v njem Jezusovega odrešenca, še posebno priporočenege varovanca, ki ga Kristus počasti z imenom: moj brat. »Karkoli boste storili kateremu mojih najmanjših bratov, ste meni storili.« S temi besedami postanejo roke ubožcev, ki prejemajo, roke Zveličarjeve, in roke onih, ki dajejo, postanejo roke neskončno dobrega Boga. Ko sv. Janez Zlatoust to premišljuje, zakliče ves navdušen: »Kako čudovite semnje imamo kristjani na zemlji!«

Take ljubezni svet ne pozna, pripoznati jo sme in mora samo na Jezusovih vernikih. Svetni bogataši imajo na svojih vratih celo tablice z napisom: »Beračenje prepovedano.« Nismo za beračenje! Tudi sv. Vincencij je hotel beračenje popolnoma odpraviti s karitativnim delom, toda tak

napis je značilen za duh, v katerem je napisan: Uboštvo je vstop prepovedan! Če je kdo imeniten, bogat, odlikovan: Prosim! Dobrodošli! Reveži — stran, proč! Krščanska ljubezen pa išče in obišče ravno ubožce. Zares: Na tem vas bodo vsi spoznali!

O kako lepa je krščanska ljubezen in kako visoko dvigne kristjana! Angel krščanske ljubezni naše srce razširi in oblaži, satan v človeku pa ga skuša zožiti, zapreti. Odrpote srce in odrpote roke imej za trpečega brata! Kako drago mora biti Zveličarju tako srce, v katerem vidi tako ljubezen. Saj je rekel: Blagor usmiljenim, ker bodo dosegli usmiljenje! Zadnja sodba se bo končala s poveličanjem take krščanske ljubezni, ki bo plačana za večno z božjo ljubeznijo. Tp.

Na teh naukih, ki so tukaj razviti, je osnovano društvo »Dobrodelnost«, o katerem je »Bogoljub« že poročal, da se bo ustanovilo. Pri nas se mnogo dobrega stori, posebno zdaj v vojnem času, a dobrodelnost je še premalo urejena. Želeti je, da bi se v društvu »Dobrodelnost« osredotočila vsa skrb za naše uboge žrtve vojske. Nikoli ni bila dobrodelnost tako potrebna kot zdaj. Skažimo se vredne učence Jezusove!

Srce Jezusovo — ti si moje solnce!

Apostolstvo molitve na plan!

Bilo je na dan Gospodovega Vnebohoda. Na Oljski gori jemlje božji Učenik slovo od svojih, ki jih bolj ljubi, kot življenje svoje. Slovo je grenko, a omiljeno od oblube njegove: poslal vam bom Tolažnika! Tako slovesen in pretresljiv trenutek je napočil. Jezus se še enkrat ljubeče ozre po zbranih. Čuj! Sedaj spregovori zadnjo, poslovljno naročilo, ki bodi za vse prihodnje čase delavni program njegovih apostolov in Cerkve sploh:

Dana mi je vsa oblast v nebesih in na zemlji. Zatorej pojdite in učite vse narode ter jih krščujte v imenu Očeta in Sina in sv. Duha; učite jih spolnovati, kar sem vam zapovedal; glejte, jaz ostanem pri vas do konca sveta! (Mat. 28.)

Zares veličastne besede, ki jih je mogel izgovoriti le Gospod in Oblastnik človeškega rodu! Tako je razodel Zveličar poslednjo voljo, ki je bila prevažna in sveta

apostolom; sveta pa in važna je tudi za vse vernike: saj je od nje odvisen razvoj božjega kraljestva na zemlji, za katero je dal božji Sin svojo srčno kri.

Pojdite k vsem narodom, učite jih, krščujte jih! Tako naroča Gospod poslancem svojim, vsem prijateljem ter Cerkvi. Zares velikanska, težka naloga, pretežka za vaše moči, toda podpiral vas bom jaz, ki ostanem pri vas v presvetem Zakramentu; oženj ljubezni za človeštvo, ki gori v mojem Srcu bo gorel tudi v vaših srcih, da se ne ustrašite nobenih ovir, nobenih sovražnikov; oženj ta bo v vaših srcih netil sv. Duh...

Apostoli so dobro umeli ta ukaz Gospodov ter ga do pičice zvesto izvrševali. Njihova srca so gorela za razširjenje božjega kraljestva na zemlji in za rešenje duš; zanje so delali, pisali, trpeli. Cerkev Gospodova se je razrastla v moško drevo, ki je razprostiralo svoje veje po vseh pokrajinah takrat poznane sveta.

Toda apostoli so umrli mučne smrti kot njihov križani Učenik; padli so kot žrtve svojega vzvišenega zvanja. V teku stoletij so jim sledili drugi možje, ki so zvesto nadaljevali apostolsko delo!

Tudi v naših dneh leže še milijoni v vezeh paganstva, brezverstva.

Zato pa veljajo tudi v naših dneh vsem pravim učencem Kristusovim — torej tudi vam, dragi bogoljubi, besede Gospodove: »Učite vse narode...!« Pa porečeš: to je stvar učeče Cerkve, papeža, škofov, duhovnikov, ki naj uče doma in skrbe za misijone med neverskimi narodi.

Kaj naj ti odgovorim na to? Imaš prav, pa tudi ne. Naloga je tako velika in težka, da je učeča Cerkev sama ne zmore. Apostolska dolžnost veže vse člane Cerkve — tudi navadne vernike — brez razločka vse. Vedi, da nisi dober kristjan, ako nimaš srca za apostolsko delovanje, za zveličanje duš. Nekoč je sv. Magdalena Paciška začela bridko jokati. Ko so jo vprašali po vzroku, je odgovorila: »Zato se solzim, ker se mi zdi, da storim premalo ali pravzaprav nič za zveličanje duš.«

Pač moramo blagrovati misijonarje, ki polni ognja božje ljubezni hité med neverne narode, jih uče, ustanavljajo misijone, zidajo cerkve, šole ali pa delujejo proti brezverstvu v že katoliških pokrajinah.

Toda za misijonarja ni vsak; zato je treba posebnega poklica in zmožnosti. Dolžni smo pa vsi, z gmotnimi sredstvi, n. pr. denarjem podpirati apostolsko delovanje. »Zato daj rad miloščino v te namene. Ako imaš mnogo, daj mnogo; imaš malo, pa daj malo od svojega, toda radovoljno,« nas uči modri Tobija. O ko bi vsi umeli to apostolsko dolžnost, in bi vsi z denarnimi prispevki podpirali misijone, kako krasno bi se širilo in utrjevalo božje kraljestvo na zemlji! Tako pa vsled grešne brezbriznosti vernikov trpe pomanjkanje misijonarji, ž njim pa tudi zastaja misijonsko delo.

Pa zopet čujem tega ali onega: »Saj bi rad, pa ne morem; koma, komaj izhajam pri pičlih dohodkih in tej draginji!« Če je to res, potem si izgovorjen.

Toda pomni: V ta namen moliti pa more in mora vsak, če tudi gmotno ne more podpirati misijonskega delovanja, ki naposled ni toliko sad našega truda kot sad božjega blagoslova. Da, molitve je treba, mnogo goreče molitve, da bi apostolsko delovanje v to poklicanih donašalo obilno sadu. Od teh molitev pa ni prav nihče izvzet. To prekrasno nalogo izvršuje veličastna zveza ali društvo: apostolstvo molitve, ki združuje vse molitve, dela in trpljenje svojih članov s presv. Srcem Jezusovim v veliki namen, da bi se kraljestvo božje širilo in utrjevalo na zemlji.

Začelo se je apostolstvo molitve leta 1844. v jezuitskem vzgojevališču v Valsu na Francoskem. Tam so se vzgajali mladeniči za misijonski poklic. Vsako leto je zapustilo zavod večje število mladih misijonarjev, ki so hiteli v Indijo, Kino itd. oznanjevat sveti evangelij. Toda tistim, ki so ostajali v zavodu, se je čas priprave za misijonsko delovanje zdel le predolg; v svoji blagi nepotrpežljivosti so le hrepeneli hiteti za svojimi tovariši.

Da bi na eni strani krotil ta ogenj navdušenja, na drugi strani pa spodbujal v srcih bodočih apostolov pravega apostolskega duha, si je njihov tedanji dušni vodnik o. Franc Pautrelet izmislil molitveno zvezo: apostolstvo molitve. Na dan svetega Frančiška Ksaverija, vzornika misijonarjev, je zbral mladeniče zavoda ter jih pozval, naj že od tiste ure izvršujejo svoje apostolsko delovanje tako, da vse svoje molitve, študije in dela v zvezi z božjim Srcem Jezusovim darujejo za spreobrnjene nevernikov in za koristi sv. Cerkve. V ta namen so ustanovili društvo, ki so ga imenovali: »apostolstvo molitve, združeno s Srcem Jezusovim«. Z navdušenjem so se mladeniči — bodoči misijonarji — oprijeli tega društva. Izdajali so vsak mesec lističe s posebnimi nameni, za katere naj člani molijo. Ti nameni so se menjavali vsak mesec. Že takrat je društvo obetalo mnogo sadu. Kmalo je društvo prekoračilo zidove zavoda ter se začelo mogočno širiti, še posebno potem, ko je papež Pij IX. potrdil njegova pravila ter je obdaril z odpuščaji. Sv. oče Leon XIII. je dal l. 1879. društvu nova pravila, ž njimi pa tudi podlago mogočnega razvoja po vesoljnem katoliškem svetu. Ta pravila, ki se dajo lahko izvrševati, nam dajo vpogled v to krasno zasnovano molitveno zvezo.

Apostolstvo molitve je zveza (društvo) kristjanov, ki s svojimi molitvami, deli in trpljenjem žele razširjati božje kraljestvo na zemlji in reševati duše, — a vse to delajo združeni s Srcem Jezusovim. To društvo se imenuje: apostolstvo, ker hoče iz vseh svojih članov napraviti prave apostole, ki hočejo delati za čast božjo in zveličanje duš. Imenuje se apostolstvo molitve, ker mu je molitev, če tudi ne edino, pa vendar najpoglavitejše sredstvo v dosegu namena. Zveza je to Srca Jezusovega ker se a) udje med seboj združijo s presv. Srcem Jezusovim, ki je pravi vzor gorečnosti in božji zgled molitve; b) ker se udje tega apostolstva prizadevajo, da se širi vedno bolj češčenje

presv. Srca in da se v človeški družbi utrjuje in razprostira njegovo kraljestvo.

Vzvišenejših in plemenitejših namenov pač ne more imeti nobeno društvo, kot jih ima ta.

Božji Sin, ki se je daroval na križu za nas, da bi nas odrešil, še neprestano moči v nebesih in na naših oltarjih, da rešuje duše, vodi grešnike na pravo pot, ohranjuje nedolžne, utrjuje pravične, krepi in širi sv. Cerkev. Člani apostolstva molitve pa te namene in zadeve Jezusove sprejmo za svoje, jih združujejo s Srcem Jezusovim ter tako po zgledu božjega Srca molijo v namene Jezusove. Kako blago, vzvišeno je torej delovanje apostolstva molitve, ki združeno s presv. Srcem stremi le za visokim ciljem: da se slavi Bog in rešujejo neumrjoče duše.

Srečnega se torej šteje, če si že član apostolstva molitve; če pa še nisi, se vpiši pri pooblaščenem mašniku. Koliko dušnega bogastva si boš s tem pridobil! Dolžnosti te molitvene zveze so tako lahke.

Glavno pravilo molitvenega apostolstva je, da zjutraj opraviš vsem znano molitev — če je ne moreš dobesedno, pa vsaj v srcu: »O presveto Srce Jezusovo, po rokah prečiste Device Marije ti darujem vse molitve, dela, trpljenje današnjega dneva, prvič v spravo za vsa razžaljenja, ki jih trpiš v sv. Rešnjem Telesu; drugič pa na vse tiste namene, ki jih imaš na naših oltarjih.«

Tej molitvi pa še pristavi kako kratko molitev v tisti namen, ki je od sv. očeta določen za tisti dan in ga prinaša »Bogoljub« in »Glasnik presv. Srca«.

To je prva stopinja apostolstva molitve.

Lahko se pa tudi dvigneš do druge stopinje, ako pristaviš vsak dan eno desetko sv. rožnega venca za sv. očeta ter za namene apostolstva.

Tretja stopinja pa ima namen, da zadoščuje Jezus. Srcu s pogostim prejemanjem sv. obhajila. Združi se 7 ali 30 oseb, ki po vrsti zaporedoma 7 ali 30 dni prejemajo spravno sv. obhajilo.

Vse tri stopinje apostolstva molitve so obdarovane z odpustki.

Zares, prekrasen cvet prave, životvorne krščanske ljubezni je apostolstvo molitve; saj ima svoj izvor in svojo moč v ljubezni plamtečem božjem Srcu samem. Ni čuda, da spremlja to molitveno zvezo očetov božji blagoslov.

Apostolstvo molitve šteje danes že krog 70.000 podružnic s približno 25 milijoni članov. Ti člani so deležni vseh zaslug, dobrih del in molitev 230 verskih naprav, 59 moških in 128 ženskih redov in kongregacij. Koliko dušno bogastvo! Skoraj vsi škofje sveta so je vpeljali in priporočali. 44 listov v raznih 25 jezikih — z nad en milijon naročnikov je v službi apostolstva molitve; med prvimi sta poljski »Glasnik« s 150.000 naročniki in hrvatski »Glasnik presv. Srca Isusova« s 50.000 naročniki.

V nevarnih časih živimo. Ogroženi sta sv. vera in čednost. Apostolstvo molitve — ta mogočna zveza — kliče k molitvi, k delu za Boga in duše. Zato se pridružite vsi bogoljubi tej molitveni zvezi! Tako žele tudi sv. oče Benedikt XV. Dne 20. junija 1915 je spregovoril rimskim pospeševaljicam molitvenega apostolata, ki so se mu predstavile, sledeče besede:

»Ako imamo kakšno željo o apostolstvu molitve, bi bila ta, da naj se širi vedno bolj v večjo čast božjo in v korist vernikov. Ne poudarjamo važnosti tega društva, ker ste že vpisane vanj in je pospešujete. Da se pa še bolj vnamete za molitveno apostolstvo, pomislite le, da pravi prijatelj Jezusovega Srca ne more drugače, kot da gori za čast tega božjega Srca. Kateri kristjan ne ljubi tistega, o katerem ve, da ga ljubi? In kdor se zaveda, da je bil odrešen zmote in greha, bi ne ljubil Odrešenika svojega? Iz tega sledi, da bi moralo biti toliko prijateljev božjega Srca, kolikor je kristjanov. Pristavimo le še, da ni boljšega pripomočka, ki bi druge vodil k spoznanju in ljubezni Jezusa Kristusa, kot je apostolstvo molitve. Toda ta molitveni apostolat nima namena, pomnoževati le ustnih molitev, ampak stremi po tem, da bi vsa od kristjanov izvršena dela in vse njihovo trpljenje dvigalo k Bogu, jih obračalo v čast božjo ter jih tako spremenilo v pravo molitev dela...« Tem besedam čuvaja sv. Cerkve pristavimo le:

Apostolstvo molitve na dan! Slovensko ljudstvo, zgrabi to uspešno orožje za čast božjega Srca in rešitev duš! Kviško k neprestani molitvi in neumornemu delu!

Resna beseda vojakom.

Resna beseda vojakom. Tako se imenuje mala lična knjižica, ki je namenjena našim možem in fantom, ki so odšli k vojakom. Kdo bi mogel pregledati vse molitve, ki se dan za dnem pošiljajo v nebesa, da bi Bog blagoslavljal naše vojake, jih obvaroval vsake nesreče ter jih zdrave na duši in na telesu pripeljal zopet domov! Tako molijo zakonske žene za svoje može, tako sestre za svoje brate, tako neveste za svoje ženine, tako matere za svoje sinove. Zgoraj imenovana knjižica opozarja naše vojake posebno na ono nevarnost, ki jo toliki vidijo, pa jo tako težko omenjajo v svojih pismih in svojih besedah. To veliko nevarnost vidimo za naše vojake v nečistovanju, ki se — kakor znano — tako

rado vtihotaplja med nje v eni ali drugi obliki, pa je zanje in za ves rod najhujša nevarnost, ker uničuje duševno in telesno zdravje posameznikov, družin in celega naroda. Visoka oseba zelo odlične duhovske strani goriške nadškofije, ki pozna to nevarnost iz Goriške same, se obrača z ljubezni polnim besdami na naše vojake, naj se kuge nečistovanja varujejo z vsemi močmi! Njegove besede izražajo tihe goreče želje vseh slovenskih mater, žen, nevest in sestrâ! Njegove besede naj berejo in izvajajo vsi naši vojaki! Zato naj si vsakdo knjižico preskrbi in naj jo pošlje vojakom, da jo čitajo in jo dajo drugim v čitanje naprej! Domoljubno in bogoljubno delo izvede

vsak, ki to napravi! — Knjižica se prodaja v »Katoliški Bukvarni« in »Prodajalni Kat. tiskov. društva v Ljubljani«, v »Knjigarni Kat. tiskov. društva v Gorici« in v »Tiskarni sv. Cirila v Mariboru«. 1 izvod stane 10 vinarjev, 100 izvodov 8 kron, še več izvodov ceneje po dogovoru s prodajalcem.

Naj ponatisnemo nekoliko teh potrebnih naukov iz knjižice:

Boji!

Od Predela pa do obal Jadranskega morja ob bregovih modrozelenih Soče stoji naša vojna črta že leto dni nepremagljiva kakor jeklen zid. Vsak napad zemlje lačnega sovražnika, če je še tako silovit, se zlomi ob junaških prsah naših hrabrih vojakov. Sovražniki ne morejo nobene pedi na naših tleh pridobiti.

Ali druga, še hujša nevarnost preti našemu zdravemu narodu, naši lepi domovini, to je prešestvovanje in spolna kuga. Ta zadaja večje in občutljivejše rane telesu in duši kakor pa granata in krogla italijanska.

Ta nevarnost se prikaže navadno zadaj za bojno črto po trgih in mestih, kjer vojaki počivajo in mnogi občujejo z ženskim spolom. Človek bi mislil, da vojak, ki stoji na praču večnosti in gleda smrti v oči, kakor tudi šibka, boječa ženska, ki sliši dan na dan grom kanonov in vidi udarjati morilne granate in šrapnele, ne bočeta v tem resnem času dostopna grešnemu znanju in norčevanju. Žalibog nam dokazujejo nasprotno resnico marsikatera vojaška bolnišnica in lazareti, varstvene odredbe vladnih oblastnij, klici na pomoč skrbnih staršev in duhovnikov in celo poštenih časnikov.

Potemtakem je tudi ta opomin od duhovske strani umesten, da, celo zelo potreben.

Nov sovražnik.

O kako lep je čist rod v blesku (svoje kreposti)! Zakaj njegov spomin je večn, ker je pripoznan pri Bogu in pri ljudeh — tako uči sveto pismo (Modrost 4,

1). Zares! V očeh nedolžnega mladeniča ali mladenke odseva sreča izgubljenega zemeljskega raja, notranji mir in zadovoljnost, njegov angelski obraz kaže neko posebno milino in človeško dostojanstvo, njegovo nedolžno in krepostno vedenje in govorjenje ga delata vsem prikupljivega.

Kakor mlado drevo v spomladnem cvetu, tako obljublja tudi čist mladenič bogat sad za ta in oni svet.

Ali glej! Ves svet in sad je preč, ko pade nanj morilna slana nečistosti. Enkrat izgubljena nedolžnost se ne povrne več nazaj. Raztrgana obleka nedolžnosti se dá sicer še zašiti, ali cela ne bo nikdar več in šivi se bodo na njej vedno poznali.

Ni je pregrehe, ki bi bila v svojih nasledkih tako strašanska za dušo in telo, kakor je nečistost. Ogenj je, ki žre dopogubljenja in vse mladike iz korenini. (Job. 31, 12.) Le poglej te uboge žrtve nečiste strasti, ki nosijo na svojem čelu Kajново znamenje: obraz jim je bled in nadut, oči vdrte, okrožene z modrimi obroči, vsi udje več ali manj utrujeni, hoja lena, telo slabotno. Kako so ti ljudje čmerni, raztreseni, brez vzleta in zmisla za vzore, brez volje, brez moči, za nobeno vztrajno delo. Njih mišljenje, govorjenje in poželjenje se suče samo okoli črne točke. K temu se pridruži še pekoča vest, otožnost, ne redkokrat obup in blaznost. Kdo pa more popisati grozno opustošenje duše nečistnikove, ki je bila prej čista podoba božja, tempelj Svetega Duha, okrašena z nadnaravnimi milostmi in krepostmi? Dà, Jeremija prerok bi se, to videč, še bolj razjokal in ginljivejše žalostinke zapel, kakor nekdam nad razvalinami jeruzalemskimi.

Bodi na straži!

Pa porečeš: To je pretirano, to velja kvečemu za one, ki so popolnoma vdani nečistosti, katerim je navada postala železna srajca.

Res, ali kakikrat zadostuje samo en smrtni greh, da te zadene kazen božja, kakor n. pr. Adama. Katerikoli dan ješ od prepovedanega sadu, boš moral umreti (I. Moz. 2, 17), ta

grožnja se tudi dandanes pri Adamovih potomcih uresničuje. Marsikateri je bil iz ležišča nesramnosti pahnjen v večni ogenj. Dovolj je samo eno nečisto dejanje, da izgubiš za vedno svojo nedolžnost in devišstvo. Dovolj je samo en objem, en dotikljaj, da te okuži nečista ženska.

Nečistovanje in omehkuženje sta v prvi vrsti uničila starodavne narode Asirce, Babilonce, Perze, Grke, Rimljane, uničuje tudi moderne napredne narode in bo pokončalo tudi naš narod, ako se temu vdá. Ali hočeš ravno ti postati grobokop svoje družine in svojega naroda?

Drugi zmagujejo; zmagaj tudi ti!

Izgovor, da ne moreš tega greha pustiti in ga premagati, je prazen in nedo-

stojen junaka. Če so se premagali svetniki, če so se premagale neštevilne device mučenice, ki so bile iz istega mesa in krvi, če se premaguje toliko poštenih kristjanov, bo tudi tebi to mogoče. Ali se hočeš kot vojak dati v tem prekositi od šibke device? — Saj si, stoječ v zakopih ali na odprtem polju, že večkrat zapodil sovražnika od naše meje, zakaj bi ne mogel zapoditi tudi slabih misli in želj, slabih žensk?

Ravno nečisti greh vzame vojaku vso moško voljo, samozavest in krepost, da postane mehkužen, bojazljiv, med tem ko stori čistost človeka zdravega, krepkega junaka v vojski.

Naročite in pošljite prepotrebno kuji-svojcem pri vojaki!

Vzgoja otrok v krščanski družini.

(Priobčuje župnik Jožef Volc.)

(Dalje.)

Drugo: Kaj naj se pri otrocih nadzoruje? Nasploh rečeno: vse. Otrokov telesni in duševni razvoj, njegovo mišljenje in hotenje, govorjenje in vedenje, njegove namere in dejanja. Saj ga ni mesta na otrokovem telesu in plati na njegovi duši, da bi človek lahko rekel: Za to se pa vzgojitelju ni treba brigati. Pridna gospodinja za pero čez plot skoči; priden vzgojitelj pa opazi prašek na otrokovi obleki, očrc na njegovem licu, meglico na njegovi duši. Kjerkoli se otrok pohabi ali izkvari, povsod je za starše škoda.

Vendar pa moramo reči, da so ponekod nevarnosti za izprijenje otrok še posebno opasne. So kraji, kjer je vpliv hudega duha in njegovih hlapcev posebno silen; so časi, ko je otrokova vsprejemljivost posebno živahna; so razmere, ko je otrokovo hudo nağnenje posebno močno. Zato pozor na take okoliščine! Omenimo le nekatere.

Predvsem naj nadzorujejo starši s a m i s e b e. Ni treba razlage, kaj hoče to reči. Govorili smo že o tem pri dobrem in slabem zgledu in drugod. Z ničemer in niko-

der otroku spotike! Ne opešati v nadzoro-vanju, češ, zdaj je pa zame že vse opravljeno. Ako dobro plavaš, pomni burjo! Tudi ne, da bi eden popustil in drugemu naložil, češ, jaz imam drugod preveč opravka. Še manj pa, da bi v otrokovih detia-skih letih domača vzgojitelja samo mižala in se smehljala »ljubeznivim« otrokovim — nerodnostim. Kdor spomladi eno miš ubije, ubije jih sto. To pove pregovor.

Nadzorovati je potem predvsem d r u š č i n o otrokovo. Kako so že rekli stari? »Kar izzidajo skrbni starši, razdenejo slabi tovarši.« Oj, kaj se razdene blagra božjega vseslednji dan po človeških dušah, in oso-bito po otroških, vsled slabih družčin, da se Bog usmili! Saj si še celo bratje in se-stre niso med seboj nenevarni, če občujejo brez nadzorstva. Odkod pa največkrat prvo pohujšanje, če ne od najbliže, ker ni bilo nadzorstva? In kako se zna to pohujšanje skrivati in tajiti leta, zlasti če je mati brljava! V vsaki krščanski hiši imej vsak otrok svoje ležišče. Saj že ni tolikega razločka v troških, če se naroči ali napravi nekaj manjših posteljic namesto ene

ohlapne družinske barke, koder se potem otročad premetava vsekrižem. Podnevi pa otroke pri hiši drži, če si doma; ali pa s seboj jemlji, če moraš z doma; ali pa vsaj zanesljivemu varstvu jih izroči, pomni: varstvu, ki ima pamet in vest. Starejši bratci ali sestrice in pestunje pa včasih nimajo ne prvega, ne drugega. Seveda najslabše je pa to, če ves drobiž kar zapreš v hišo ali v kuhinjo, ali na skedenj, ali pa zapodiš po vasi, pa greš skrbet rajši za prežiče ali pa za goved ali pa za umazane cunje na potok, ali pa za Bog ve kaj. Brezdušna mati!

Pazi vzgojitelj tudi na občevanje otrok s posli! Še celo med zvestimi posli zna biti tu insem kak kratkovidnež ali vetrenjačka, ki ne vé ali pa noče vedeti, kaj se pred otroki sme in kaj se ne sme. Zlasti ni preveč zaupati takim poslom, ki so presladki do otrok. Tudi dninarji, dninarice, zakonski in samski, obrtni pomočniki in vajenci, pastirji in rejenci, sošolci in obiskovalci — vse to posamič in skupaj zna biti čudovito nevarno dušam (in telesom!) otrok, če nimajo starši odprtihi oči in ne znajo gledati okrog oglov.

Še celo na stare ljudi treba pozornosti — kar smo tudi že prej enkrat omenili. Starost — nemarnost, pravi pregovor. In iz te nemarnosti se lahko izkote za otroke velike nevarnosti. Ni vse očičeno, kar ima sive lase. Srečni otroci, ki so od skrbnih staršev privajeni na to, da doma povedo vse, kar so kjerkoli videli napačnega!

Kaj pa, če je otrok najrajši sam, in ga ne veseli nobena družčina? Morda vsaj takemu ni treba nadzorstva? Pomni, vzgojitelj: takemu pa trikrat več. To so čudne izjeme, taki otroci, in neredko silno deroče vođe. Na dan mora, je li ta ljubezen do samote res izreden dar božji ali pa samo sirah pred lučjo, da ne bi bila svarjena njegova dela, kakor je rekel božji Zveličar (Jan. 3, 20). Taki »pokriti« otrocí so včasih znotraj zelo izprijeni. V samoti pohujšujejo sami sebe, pasejo umazane misli,

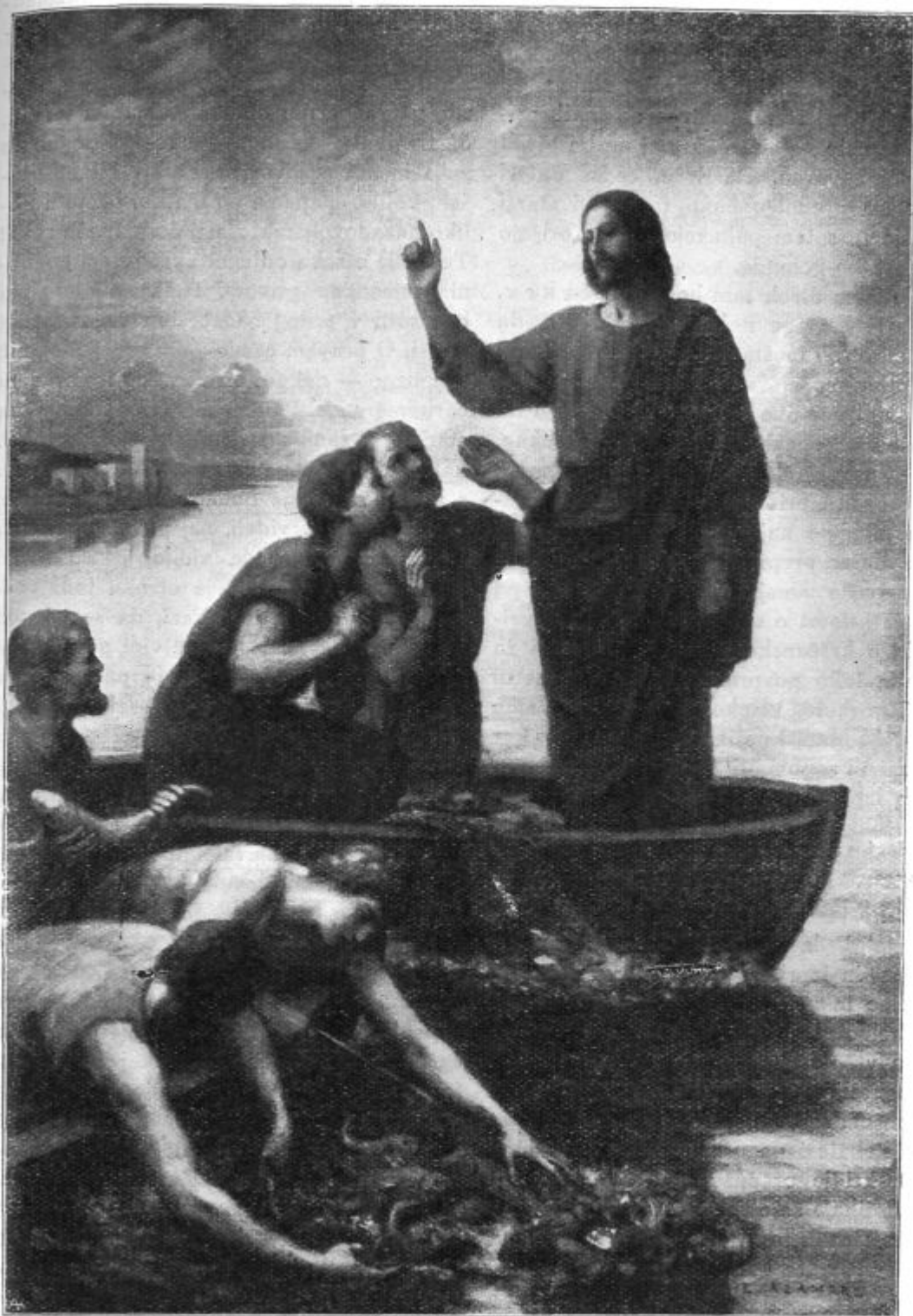
redé pohotne želje, bero nesramne knjige, pišejo ali rišejo nespodobnosti, grdo ravnaajo sami s seboj, pasejo lenobo ali zavživajo, kar so nakradli. Taki ljudomrzni otroci kaj radi zgodaj zaidejo v mlakužo grešnih razvad, če ne čutijo nad seboj neprestanega, neizogibnega nadzorstva.

Toda ne samo vsakdanje občevanje z ljudmi zna biti otroku skrajno nevarno, če nima nadzorstva; so tudi take prilike, ki otroka gotovo večalimanj spridijo, če ni nadzorovan.

To so predvsem igre. Igre so otrokom potrebne. V igri se otrok zabava, uči, lika in krepi. Toda skupaj naj bi igrali dečki in skupaj deklice; posebe mali in posebe bolj odrastli. Nikdar ni dobro, če je vse pomešano. — Igrajo naj pa otroci na očitnih krajih, nikdar po skrivnih kotih. »Kar se skrivaj godi, k pridu ni,« pravijo Slomšek. Pri igri pa vzgojitelj opazuj otroke! To je za vzgojo silno koristno. Nikdar se otroški značaj tako odkrito ne pokaže kot pri igri. Če hočeš znati, kakšne čudi je tvoj otrok, opazuj ga večkrat skrivši pri igri. Ker se pa tudi otrokova huda nagnjenja najrajši razvnamejo pri igri, zato ni trpeti iger po skednjih, kleteh, senicah, listnjakih in enakih temačnih krajih. Za igro bodi trata, razgleden vrt, domača izba — a še tukaj naj se skupne igre nikdar ne vrše v noči ali v somraku. Noč ima svojo moč tudi pri otrocih.

Mnogo otrok se tudi izpridi, ker niso nič nadzorovani na paši, na drsaljščih, na sejmihi, celo na božjih potih. Osobito pa pri kopanju. To je res, da starši ne morejo biti ob vseh takih prilikah otrokom vedno za hrbtom; toda vsaj pogledali naj bi tu insem skrivši z njimi, da ne bo otročad mislila: Zdaj smo varni, da smo le od doma. — Neki gospod učitelj je šel med počitnicami trikrat skrivši opazovat dečke iz treh prav dobrih družin, ko so se kopali v samotnem kraju. Povedal je potem staršem: »Ko bi bili moji, ne pustil bi jih za ves svet ne, da bi se hodili kopat — razen pred mojimi očmi. Kar

Odslej boš ljudi lovil...

sem videl, mi je utrdilo to prepričanje za vse življenje.«

Ničmanj potrebno je nadzorovanje otrok tudi doma, ko se otroci oblačijo, slačijo, preoblačijo in umivajo. Najmanjše nerodnosti naj starši ne trpe ob takih prilikah. Še celo na stranišču naj ne bo otrok popolnoma varen. Zlasti še, če se kateri ali katera predolgo mudi tam. Naj starši potrčkajo in s tem pokažejo, da se brigajo tudi za tako pomudo.

Ko jame otrok sam hoditi v cerkev, naj starši ne trpe nobenega izgovora, da bi smel otrok postajati za vrati. Naprej pred oltar mora, vsaj dokler hodi v šolo, da ga vidi očetovo ali materino oko. Tam se najboljšo opazi, kako otrok poklekne, kako se pokriža, kako drži roke, kako moli, kako posluša pridigo. — Pa tudi bolj odrastlo mladino naj starši nadzorujejo vsaj toliko, da se prepričajo, ali ne ostaja med službo božjo zunaj cerkve. Manjše je pa poprašati doma o svetem evangeliju, o pridigi in o krščanskem nauku. Pa tudi za večje je tako povpraševanje, ob primerni priliki povzeto, velekoristen nadzorovalen pomoček. Manjši naj začno in povedo, kar so si mogli zapomniti; večji naj pa nadaljujejo in izpopolnijo, kar so manjši izpustili. Tako tekmovanje je zelo mikavno in pri vzgoji obilo hasne.

Večja težava je z nadzorovanjem otrok, ko jamejo hoditi v šolo. Nihče ne more tajiti, da se jih v tistih letih mnogo pohujša in izpridi, ko ne more očetovo, materino in učiteljevo oko povsod za njimi. Premožni starši že lahko sami vodijo otroka v šolo in iz šole, ali pa jim dajo vsaj zanesljivega spremljevalca. Ali kako s pridom nadzorovati otroke po deželi, kjer imajo nekateri po uro ali še več v šolo? Mlada kri je prepuščena ponajveč sami sebi. Potikajo se otroci po cestah in zakotjih, po stezah in stranpotih, po logeh in gozdih in koder hočejo. Kdo more povsod za njimi? — Pa tudi po mestih — koliko nevarnosti za mladež, če postaja in hodi brez nadzorstva, koder jo žene radovednost in slâ! Koliko čuje kletvin, psov, gr-

dih besedi! Koliko vidi sirovosti, nesramnosti, ostudnosti po izložbah na razglednicah, kipih in knjigah! Še celo tisti očarljivi sijaj po prodajalniških izložbah: vse v zlatu in srebru, v dragih kamenih in biserih, v dragocenih oblekah, slastnih jedilih, omamljivih igračah — koliko pogubnih želja in nevoščljivosti vzbuja v mladih dušah, koliko hlepenja po užitku, pa tudi koliko nezadovoljstva, zlasti če je doma reva! Težko je otroka odtegniti vsem tem pogubnim zunanjim vplivom. Toda vsaj tole naj bi storili v prilog nadzorstvu vsi razsodni starši: O pravem času — nič prezgodaj, nič prepozno — naj gre otrok v šolo; o pravem času mora priti domov. Tuinsem naj pa starši tudi sami skrivši pogledajo za otroki, kako se kaj vedejo na poti v šolo in iz šole, s kom hodijo, kje hodijo in kaj počenajajo. O tem, kar so videli, naj pa otroke tudi doma povprašajo, da vidijo, če so otroci odkritosrčni. Seveda je otroka tudi večkrat opozoriti na to: »Pazi, da se povsod pošteno vedeš, ker te Bog vidi povsod, pa tudi midva, oče in mati, te paziva, kjer morda niti ne slutiš!« Samoobsebi je umevno, da morajo starši tudi večkrat zabičati otrokom, da ne smejo pohajati z izprje-nimi součenci in součenkami, pa tudi ne z malopridnimi odrastlimi fanti in dekletki, s pijanci in preklinjevalci in karmoč z nobenim neznanim človekom. — Skrbni starši pa tudi sami poizvedo večkrat na leto pri učiteljih, kakšno je otrokovo vedenje v šoli in zunaj šole. — Doma naj pa starši tuinsem skrivši tudi preiščejo otrokom žepe in šolske torbice, da se prepričajo, če ne nosijo otroci s seboj kaj nevarnega (nožev, šil, patron, užigalic, kapselnov itd.) ali kaj duševno kvarnega (slabih knjig, časnikov, grdih razglednic, pisem i. dr.). Celotistega papirja naj starši čisto ne prezro, v katerem imajo otroci zavite knjige, niti podob na zvezkih, na škatljicah, pušicah in šolskih torbicah. Le povsod, povsod odprte oči, pa nikoder krmežljivih in kratkovidnih. Pametni ljudje namreč ne ometajo le pajčevin, rajši pajka ujamejo.

Presvetemu Srcu Jezusovemu.

Rahlo je junijska sapa zavela,
tajno šumljajo potoki vodá;
zemlja je upe človeštva rdela,
upajoč sreče in blágra z neba.

O zares, krasna sí, božja narava, —
ti nam oznanjaš neskončnost Boga!
A še krasnejša, še večja je slava,
čast in ljubezen presvet'ga Srca.

V hvalno se himno vsi spevi spojite,
kralja ljubezni slavite stvari!
Njemu goreče rodovi služite,
njemu darujte vse svoje boli!

Njemu darujte vse križe, trpljenje,
njemu vso žalost v teh časih gorjá;
glejte, saj njega ljubezen odjemlje
vaše bridkosti, vtolaži srcá.

O le pod prapor, pod katerim odpira
zaklade bogate presveto Srce!
Tvoja pomoč naj, o Jezus, podpira
v križih nas, ki nas prehúdo težé!

Pomagaj, ozri se na ljudstvo trpeče,
ne daj, da omaga v dneh tuge in zla!
Varúj domovino, daj, Srce ljubeče,
da skoraj zastava miru zavihirá!

Domovja braniteljem Srce presveto,
ti kažipot bodi sred' bojnih poljan;
v nevarnosti, v sili vzdržuj našo četo,
podpora ti bodi njej — upanje nam.

Usmiljen sodnik bodi hrabrim vojakom,
ki spanje nevzdravno v tujini že spé.
Nakloni plačilo nezabnim junakom,
tolaži ostale, — otiraj solzé! . . .

Josípina.

Zgubljeni poklic.

P o v e s t.

(Dalje.)

XLII.

V zaporu!

Kako sem dospel semkaj?! Nisem mogel opravičiti svojih grehov. Kam me je strmoglavil svet s svojo laskavo in varljivo ljubeznijo! Bil sem zatopljen v obupne misli. Nisem vedel, kaj naj storim. V močni mrzlici se mi zasveti v glavi prva misel, naj storim samoumor. Na srečo nisem imel ničesar pri roki. Hotel sem si razbiti glavo ob trdem zidu, pa sem se prestrašil smrti. Malo je manjkalo, da nisem znorel od sramote, pekoče vesti in spominov, ki so mi mučili dušo.

Napadla me je močna mrzlica. Bil sem prisiljen leči na svojo siromašno ležišče. Ko so opazili, da sem bolan, so me prenesli v drugo, boljšo sobo. Zdravnik me je večkrat obiskal. Usmiljena sestra mi je stregla neprestano. Bogoljubna žena je preživela mnoge ure ob mojem vzglavju in nežno skrbela zame.

Nisem vedel, koliko časa je že minilo, kar so me privedli semkaj. Zdelo se mi je,

da je bilo včeraj, a zopet, kot da je od tega minila že cela večnost. Čez nekaj časa sem malo okreval. Mogel sem že zapustiti posteljo za par ur.

Nekega večera so mi naznanili obisk. Prišla je moja mati. Spoznal sem jo po glasu, drugače je nisem mogel spoznati, tako se je spremenila. Uboğa mati!

»Sin moj!« mi zakliče ter se mi vrže v naročje.

»Odstrani se mati, odstrani se!« sem klical. »Ali ne veš, da te več nisem vreden? Odidi, jaz ne zaslužim več imenovan biti tvoj sin!«

»Ne govori tako, sin moj, sicer me ubiješ. Umiri se, prosim te, umiri se, saj to ni bilo nič! Oni mladenič je že ozdravel. Poroča ti, da ti odpušča. Tudi on želi, da mu odpustiš.«

»Ozdravel? Kako to veš?«

»Vem za gotovo! Vem celo, da so se tudi njegovi starši sami zavzeli, da boš čimpreje prost. Ne bo dolgo, in ti se vrneš domu.«

»Nikdar, mati! Domu nikdar več! Omadeževal sem svojo čast; kako naj prestopim prag one hiše, ki nosi častno ime mojega očeta?!«

»Dobro, dragi Hinko, vrnili se bomo v Italijo. Videli bomo...«

»Ne! Ne!«

»Oh, razumem, dragi Hinko! Ti želiš torej, da umrem kot žrtev pekoče vesti! Ti bi se moral vrniti tja, odkoder sem te s silo izvlekla, iztrgala. Kako me Bog kaznuje! O, sin moj, kako strašna je njegova pravičnost! Na mojem srcu leži velik kamen. Ali ni več zdravila za moje bolečine?«

»Prepozno, mati, prepozno! Božjeropnik, zločinec, lahkoživec ne sme nikdar več stopiti v sveti kraj, da s svojim kužnim dihom ne okuži hiše božje. Ne, ne; prepozno je! Za mene je končano vse!«

»Ali jaz hočem vse popraviti, sin. Bog je dober. Bila sem slepa in nora. On nam bo odpustil. Jaz ti odpuščam, jaz...«

»Zdaj? Oh, mati! Bolje je na to ne več misliti. V nekoliko dneh si se tako spremenila, da te več ne poznam. Zdaj je vse prepozno. Ne misli več na to!«

»Oh, umrla bom, če mi ne skazeš zadnjega dokaza svoje ljubezni. Reci mi, da boš sledil svojemu poklicu!«

»Kaj govoriš o poklicu? Poklic sem zgubil. Takrat bi me bila morala pustiti, ko sem ga imel, ko me je klical Bog z vso močjo svoje ljubezni. A kaj si takrat storila? Odvrnila si me od pota svetega življenja; ugrabila si me Bogu, da me vržeš v zločin. A zdaj, ko sem postal brezkoristno orodje, zdaj me daruješ Bogu?! To bi bila sramota. Prepozno je, prepozno! Zbogom mir mojega samostana! Zbogom Karel! Zbogom enkrat zaslužen, a zdaj izgubljeno nebo.«

»Sin, ne govori tako! Ne obupaj! S tem me ubijaš! Vem, da sem jaz kriva vseh naših nesreč!«

»Že sem ti rekel, mati: 'Kar je bilo, je bilo'; pa na to ne misli več! Zdaj mi ne ostaja drugega kot spraviti se z Bogom in umreti.«

»Umreti? Noriš! Kaj govoriš? Odpusti mi, sin moj, prosim te na kolenih!«

»Poslušaj, mati! Ako ti je moje odpuščenje dovolj, da se izročiš volji božji in da se ti povrne mir, pojdi, odpuščam ti iz vsega srca. Sicer pa ni samo tvoja krivda. Mogel sem in moral bi se bil upirati bolj kot sem se. Pojdi, naj ti odpusti Bog, kot ti odpušča tvoj sin Hinko!«

Poprašal sem jo po različnih rečeh. Poprašal sem po sestrah. Toda to me je še bolj potrla; tudi one sta bili kakor mati neprestano v globoki žalosti in zalite s solzami.

Minil je čas obiska. Mati je morala oditi. Jokajoča se objameva. Odšla je. Pri odhodu mi je izročila pismo, ki je prišlo zame te dni. S težkim ropotom so se zaprla vrata moje ječe.

XLIII.

Ta večer sem bil še bolj žalosten kot navadno. V ušesih so mi zvenele grozne pesmi zlobnih tovarišev. Lica stražarjev so se mi zdela okrutnejša, ječa mrzlejša. Da, bila je zima v mojem srcu! Bil sem zaprt v tej grozni samotni ječi s svojim elegantnim obnašanjem, s svojim nežnim okusom, s svojim ponosom! Čutil sem se slabega in silno utrujenega. Bilo je kot da mi težijo pleča križi prerane starosti. Videl sem, da v življenju ne morem več iskati ugodnosti in veselja. Nikakor si nisem mogel razložiti, zakaj tako težko diham, zakaj večkrat tako votlo in dolgo kašljam. Da bi vsaj umrl zunaj, v sredi svojih domačih! Moj Bog, koliko trpim!

Oči so mi padle na pismo, ki mi ga je izročila mati. Od koga bi naj bilo to pismo? Oh, od Karla! Kakšna sramota zame!

»Vedno dragi Hinko v Jezusu!

Od svojega predragerega bratranca, kateremu sem Te priporočil in ki stanuje v Tvojem mestu, sem zvedel vse, kar si Ti je pripetilo. Razjokal sem se vsled Tvoje nesreče. Žalujem s Teboj, kakor sem se preje pridruževal Tvojim najčistejšim radostim. Toda še vedno ni vse zgubljeno. Kdo more reči, da se Te Bog noče zdaj usmiliti, ko

je tako opozoril Tebe in Tvojo mater? Dobro veš, kako neizmerno je usmiljenje božje. Njemu se moraš izročiti! Samo naš častiti predstojnik in jaz sva obveščena o vsem, kar Te je zadelo, odkar si zapustil Italijo. Skupno sva objokovala Tvojo nesrečo, skupno sva molila, da bi se vrnil.

Vem, da je storil moj bratranec vse, kar je mogel v Tvojo korist. Kako sem mu zato hvaležen! Gotovo mi ni mogel storiti večje usluge. Namerava zapustiti svet. Bog je uslišal njegove želje.

Ko pišem Tebi, pišem tudi njemu in očetu ravnatelju, ki se te dni nahaja v Tvojem mestu v nekem samostanu. Prosil sem ga, naj Te obišče in potolaži. Upam, da ga boš z veseljem sprejel in porabil njegov obisk v svojo dušno korist.

Dragi Hinko! Vrni se zopet v varni pristan. Če se zelo veselimo, ko vidimo zopet dragerega sina ali brata, ki je ostal veren, sprejmemo še z večjo radostjo v svoje naročje izgubljeno, a zopet najdeno ovčico, zgubljenega sina, ki se je skesal in zopet vrnil k Očetu.

Tvoj vedno vdani brat v Jezusu in Mariji

Karel Tarchetti.«

S solznimi očmi sem poljubil to pismo. Prijazna in pobožna Karlova slika se mi je pokazala v vsej svoji plemenitosti. Kje so moji posvetni prijatelji, ki so tako skrbno iskali mojo ljubezen! Moja nesreča jih je razpršila; zgražajo se nad menoj, jetnikom. Karel sam je prišel, da potolaži mojo dušo.

Ne morem povedati, kaka čustva so me navdajala, ko sem prebral pismo. Karel se še vedno spominja svojega brata; še vedno mi piše: »naš« predstojnik; šteje me še vedno med svoje. Torej je še vedno zame prostor in usmiljenje!

Ako je bil Karel tako dober, moj predstojnik tako ljubezniv, da mi vse odpuščata, da hočeta vse pozabiti, samo da se zopet povrnem, kako naj bi mi Bog ne odpustil! Bog, ki je sam ustvaril ta velikodušna srca, bi se ne usmilił mene siromaka?

Ali — vendar ne! Oni ne vedo za moje božje rope. Njim ni znano vse!

XLIV.

Zopet in zopet sem bral pismo in ga močil s solzami. Ko sem premišljeval, kako naj se spravim z Bogom, mi je bil javljen obisk nekega duhovnika.

Zdelo se mi je, da je to prikazen angela. Ali kako sem se začudil, kakšna sramota me je obenem prevzela, ko sem v njem spoznal svojega nekdanjega ravnatelja.

Sam sebi nisem verjel. Ko sem se nekoliko zbral, sem mu tekel nasproti in se mu vrgel na tla pred noge.

»Oče, moj oče!« sem vskliknil, a nadaljevati nisem mogel.

Vzdignil me je z neizrekljivo ljubeznijo in me posadil poleg sebe. Nežno me je objel in rekel:

»Sin moj, kako je?«

»Oh, hudo, oče, zelo hudo!«

»Kaj ti je?«

»Oh, hudo je meni tukaj!« in položil sem roko na srce.

»Ali veš, sin, da te več ne poznam? Videti si, kot bolnik; sama kost in koža!«

»Oh, oče, oče! Kako ste ljubeznivi, da ste me prišli obiskat semkaj v to hišo, ki ji pripravljena le grehu...«

»In odpuščanju,« me je prekinil ravnatelj.

»Nisem zaslužil toliĝo, moj oče!«

Nič več nisem mogel govoriti. Pritisnil sem njegovo roko na svoje ustnice in jo močil s solzami.

»Hinko, ne obupaj! Še vedno si moj dragi sin; vedno sem mislil nate. Semkaj sem bil poslan kot nadzornik v naš zavod v tem mestu in sem tebe večkrat iskal, a brez uspeha. Šele včeraj sem dobil od tvojega prijatelja Karla pismo. V njem mi je vse popisal. A nikar ne misli, da sem zmanjšal ljubezen do tebe. Celo zagotoviti te moram, da so poskušnje, ki ti jih je poslal Bog, in nesreče, ki so te zadele, še stokrat pomnožile mojo ljubezen do tebe.«

»Oh, moj oče, kako ste dobri! Vi ste svet, a jaz... tako nevreden. Ne veste vsega, oče; jaz sem proklet!«

»Kaj govoriš, moj sin? Ne izgovarjaj takih kletev! Poznam vso tvojo žalostno zgodbo, a česar ne vem, to lahko prevedim. Vedi torej, moj dragi sin, da me danes pošilja k tebi Bog. Povedati ti moram v Njegovem imenu, da te neizmerno ljubi, da te hoče sprejeti pod plašč svojega usmiljenja.«

»Ali govorite resnico, oče? Oh, to bi bila zame velika dobrota. Torej je še usmiljenje zame? Ali me Jezus še ljubi?«

»Sin moj, jaz ti ne morem razložiti in ti ne moreš razumeti vsega dobrega, kar ti On želi.«

»Ali je to mogoče?! Saj sem ga tako grdo izdal! Preziral sem vse njegove opomine. Oh, vi ne veste, oče, prejel sem ga — božjeropno!«

»Ubogi sin! Vse razumem. Toda vidim v tebi veliko žalost, ker si ga razžalil. Veliko ljubezen gledam v tvoji želji, da zopet zadobiš prijateljstvo svojega Boga. Bil si žrtev, uboga žrtev, zato te Bog tolaži. Glej, Bog, ki te je tako močno skušal, me je pripeljal k tebi, mi govori, da te ljubi, da te še neizrekljivo ljubi.«

»Oče, kako dobro mi denejo vaše besede! Ponovite jih! Recite mi, da je Jezus pripravljen, da se me usmili in mi odpusti!«

»Da, da, ponavljam ti, Hinko, Jezus me pošilja k tebi, da te z njim spravim, da ti zacelim pekoče rane tvojega srca z balzamom njegove ljubezni. Danes mi je govorilo srce, da sem izbran, akoravno nevreden, biti orodje velike milosti, a ta milost je namenjena ravno tebi, moj dragi sin.«

»Prositi moram sedaj le za to milost, da se spravim z Bogom, potem pa je najbolje, če umrem. Kaj mi drugega še ostaja na tem svetu?! Čutim, da se mi bližajo zadnji dnevi mojega življenja. Moči mi pešajo. Ginem očitno. Pomagajte mi, da zadobim mir vesti in mi obljubite, da me ne boste več zapustili!«

»Ravno radi tebe sem prišel semkaj, moj sin, in bodi prepričan, da te nočem zapustiti. Mogoče dragi Bog še mnogo pričakuje od tebe. Nadejam se, da te bom kmalu videl v samostanu v krogu tvojih tovarišev. Smehlja se mi neko sladko upanje, da boš zadobil tudi telesno zdravje, ko prejmeš dušno.«

Pokleknil sem pred njegove noge. Izpovedal sem bolj s solzami kot z besedami svoje žalostne dogodljaje. Spovedal sem se tako, kot da bi bila ta spoved zadnja v mojem življenju

Ko sem se dvignil, sem čutil, da sem prerojen. Jokal sem, a od radosti. Čutil sem v sebi mir in veselje, kakršnega že dolgo nisem užival in ga nikakor ne morem popisati.

O Gospod, samo pri Tebi je človek srečen! Samo ti nam daješ največjo sladkost upanja in rešilno tolažbo sv. vere!

Nikdar nisem občutil tako nežne ljubezni, kot sedaj. Daj, da zopet živim Tebi in s Teboj. Spominjaj me neprestano na moje izdajstvo z vsemi mogočimi šibami, da bo pokora primerna grehu!

Prijel sem obe spovednikovi roki, pritisnil jih na svoje ustnice in mu rekel:

»Bog vam povrni, oče! Jaz sem srečen. Da bi sedaj takoj umrl! Umrl bi rad. Kdo bi mi mogel pred nekoliko urami reči, da me čaka tako odlična milost? O Marija, presveta Devica!«

»Vidiš,« mi reče duhovnik, »vidiš, koliko usmiljenje ti je izkazal Bog! Sedaj je na tebi ležече, da se odzoveš vredno toliki milosti. Vrnil si se na pravo pot, a sedaj je potrebno, da dovršiš delo in se popolnoma izročiš Bogu.«

»Kako se morem, oče, vrniti k svojemu Jezusu, ko sem bil tako hudoben? Res je sicer, da srca nisem nikdar dal drugemu, še vedno nosim vtisnjeno Jezusovo ime, toda že pred svojim razuzdanim življenjem nisem bil vreden tolike milosti; kaj naj še sedaj rečem? Pokloniti Jezusu to raztrgano haljo, to suho okostje? Ali ne vidite, oče, da me še noge nič več ne neso? Samo eno mi obljubite, prosim vas za po-

šebno milost: dajte, da še enkrat vidim svojega dragęega Karla, predno umrjem. Obljubite mi, da mi bo on zatisnil oči in ostal pri meni, dokler me ne položijo v rakev.«

»Hinko, ne govori tako! Kaj še lahko stori Gospod s teboj?! Oh, sin moj, Bog je velik in ali ne veš, da te hoče morda izbrati za orodje svoje slave? Kaj smo mi? Nič! On je vse! More storiti, kar hoče. Često izbira tudi najneznatnejše osebe, da izvede velika dela ter tako pokaže svojo moč. Bog Pavlov, Avguštinov in toliko drugih, ki so zapustili pot razuzdanega življenja in so po poboljšanju prejeli za svoje zasluge krono svetnikov, ta Bog še živi. Kdo more zato reči, dragi moj, da bi ti ne mogel biti orodje njegove velike slave, ki si še tako mlad in si bil tako malo časa oddaljen od njega.«

»Dodeli mi to, Jezus, da bom vsaj z novim življenjem popravil svoje pohujšanje in zločine! Ne protivim se, oče, ničemur, toda čutim tukaj v srcu neki glas, da naj se pripravim na dobro smrt. Ako bi živel dalje, se bojim, da bi zopet mogel razžaliti Boga.«

»Izročiti se moraš slepo v njegove roke. Le pusti, da stori s teboj po svoji naj-

svetejši volji. Imej trdno zaupanje v njegovo dobroto! Moli goreče!

Tukaj imam pisma in potrebne listine, da te povedem s seboj. Vrnjena ti je svoboda, Zunaj naju čaka kočija; hočem te spremljati domov. Pojdi, potolaži svojo mater!«

Dasiravno mi je bila ta novica tako draga in nepričakovana, se nisem posebno začudil. Bil sem le poln hvaležnosti nasproti svojemu častitemu osvoboditelju, svojemu zaščitniku. Jokajoč sem se mu zahvaljeval, da se je tako uspešno potežoval za mojo prostost.

Čez nekaj časa sva bila že pred domom. Iskreno sem prosil svojega osvoboditelja, naj me on predstavi našim žalostnim domačim. Ni se mu zdelo primerno. Dobro se je spominjal zadnjega žalostnega razgovora z mojo materjo. Bal se je zato, da bi s svojo navzočnostjo ne povečal že itak skeleče rane. Ni hotel iti z menoj. Objel sem ga in se poslovil.

Ker sem bil zelo truden, sem šel z veliko težavo po stopnicah, po katerih sem pred enim mesecem odhajal z obupnimi mislimi, prepričan, da se več ne vrnem.

Človek obrača, Bog obrne.

(Dalje.)

Ob večernem zvonjenju.

Mogočno zvon večerni ave
Kraljici zvezd je v čast odpel,
brneti zvonček črez dobrave
otožno-milo je začel,
proseč trpečim dušam leka,
ko dan v brezkončnost se izteka.

Kot gledal bi odprte vice
ob žalnem zvoku se mi zdi,
v večernem hladu čujem klice,
umrlih glas iz večnosti:
»zemljani, dajte nam hladila,
v ognjeno ječo tolazila.

Kar vi ste, tudi mi smo bili,
kar zdaj smo, boste kmalu vi,
ne boste smrti se ognili,
z zemlje v neskončnost pot drži.
težavna, bridka pot ločitve,
po njej na svet ni več vrnitve.

Z izdihom zadnjim odpotuje
v deželo večnosti zemljan,
tam nepreklicno sodbo čuje,
kesa se duša, a zaman. —
Z življenjem mine doba dela
in večnost se določi cela.

Čistilni ogenj žge in peče
zaprta vrata so v nebo,
o, spomni se srce čuteče
v molitvi vroči nas gorko.
Ne zabi nas, ko moliš ave,
da v rajске pridemo višave.»

Limbarski.

Sv. oče Benedikt XV. o Grinjonovi pobožnosti do Marije.

(O priliki 200 letnice smrti bl. Grinjona Monforskega.)

Minilo je 200 let, kar je zitasnil oči veliki misijonar in izredni glasnik za slavo Marijino, bl. Ludvik Grinjon Monforski. Vojni nemiri so preprečili, da se smrtina obletnica tega apostolskega moža ni mogla dostojno proslaviti. Tem bolj pa so mnogi njegovi častilci proslavili ta spomin na notranji način s tem, da so vneto širili njegovo pobožnost do Marije.

Ob tej priliki je sv. oče Benedikt XV. odposlal lastnoročno pismo generalu obeh od blaženega ustanovljenih kongregacij, v katerem papež posebno hvali dve reči, ki jih hranijo člani obeh kongregacij kot dedščino po blaženem ustanovniku, namreč vdanost do sv. stolice ter pobožnost do preblazene Device Marije.

Odlomki tega važnega pisma se glase:

»Zgodovina glasno priča o tej pokorščini, kajti mnogi vaši očetje so bili srdito preganjani od razkolnikov, galikancev in janzenistov, ki so jim očitali preveliko vdanost do rimskega papeža; tudi ob času francoske prekucije ste iz enakega vzroka mnogo trpeli.« »Toda vaš blaženi oče vam je vcepil tudi prav izredno ljubezen do preblazene Device. Da, on vam je zapustil dolžnost, da za razširjenje božjega kraljestva med ljudmi delujete s pomočjo češčenja Marijinega; in kot uspešno sredstvo

za to apostolsko delovanje vam je izročil lastnoročno spisano knjigo o pravi pobožnosti do preblazene Device z namenom, da jo ljudstvu pojasnujete; sicer je knjiga majhna po obsegu, toda kaj velika je po veljavi in pobožnosti. Mi se zelo veselimo, da ste jo že tako zelo razširili. Naj bi se razširjala še bolj ter v vedno večji meri poživljala v dušah krščanskega duha. Obojno je v najtesnejši zvezi: kdor namreč zares ljubi Marijo, ljubi obenem tudi Jezusa, gre naravnost po Mariji k Sinu, časti tudi namestnika Kristusovega ter stori, kar ta ukazuje.«

Papež k sklepu blagruje obe kongregaciji radi velikih uspehov ter ju pozivlje k nadaljnemu tako zaslužnemu apostolskemu delovanju, kateremu daje iz srca svoj apostolski blagoslov. Hvala Bogu in Mariji! Ta hvala spodbuja tudi naš list, ki že več let priporoča Grinjonovo pravo pobožnost do Marije, da bo deloval tudi zanaprej vneto v tej smeri. Zlata knjiga »Marija, kraljica src« (izšla v Katol. Bukvarni v Ljubljani) naj pride premočnim v roke! Iz nje črpajte, dragi bogoljubi, sladko in tako potrebno ljubezen do Marije, ki vam bodi svetla zvezda-vodnica in mogočna pomočnica k popolni ljubezni do Jezusa!

Pridi kraljestvo Kristusovo, pridi pa po Mariji! (Bl. Grinjon Monforski.)

Kaj pišejo vojaki.

Marija — ročiteljica.

Poroča Janko Mlakar od Velike nedelje na Štajerskem, sedaj v bolnišnici v Šopronju na Ogrskem.

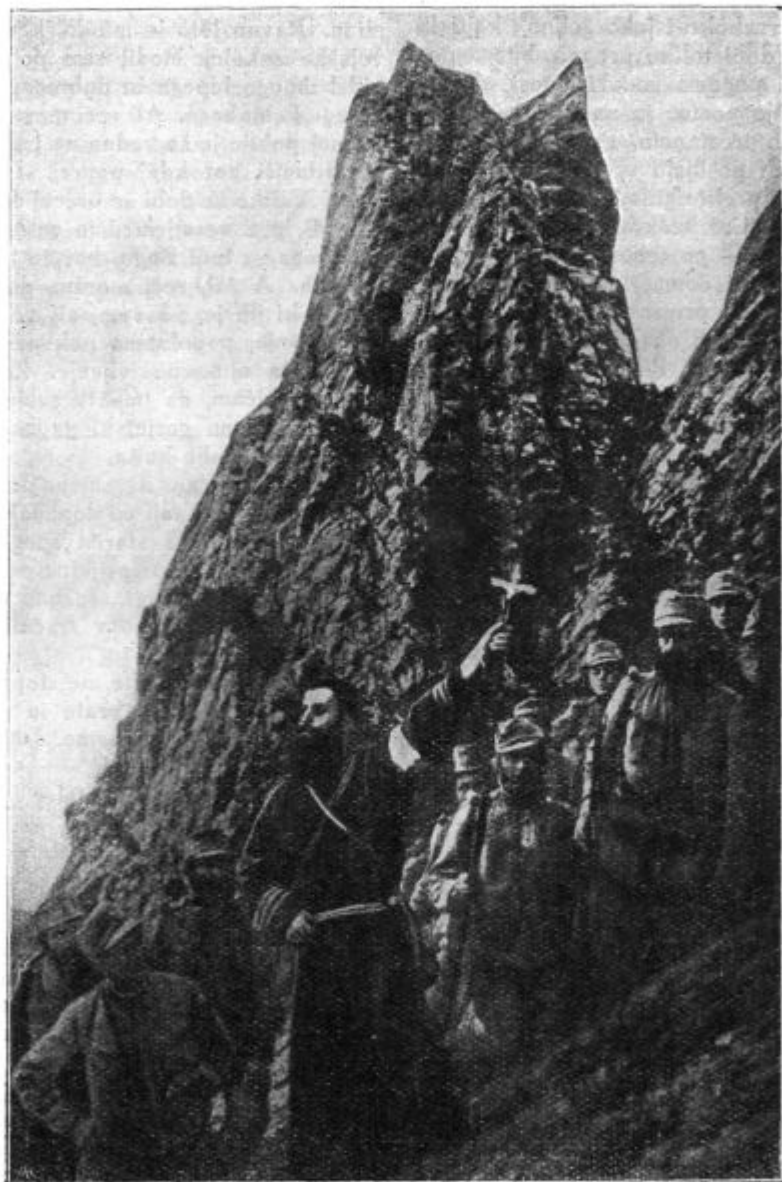
Predragi »Bogoljub«! Dovolj tudi meni nekaj prostora, da napišem par vrst, iz katerih bodo bralci izvedeli, kako sem bil po priprošnji nebeške Matere rešen dvakrat iz smrtne nevarnosti. Zgodilo se je tako: Bil sem prvičkrat na bojišču zoper Italijane. Kakor so po-

ročali časniki, so bili tam najgrozovitejši boji, posebno z artiljerijo. Meseca julija sem se nahajal v najhujšem delu soške fronte v neki dolini, ki je imela premera kakih 30 korakov. Prejšnji večer bi bili morali iti v okope, kar nam pa ni bilo mogoče zavoljo laških granat in šrapnelov; zato jo krenemo v omenjeno dolino. Pa tudi tukaj nas najde sovrag z granatami. Bilo nas je okoli pol stotnije v malih za senco narejenih kritjih. V tem nevarnem položaju se priporočim Mariji in tudi tovariša

spodbudim na to. Kar pribuči granata, udari neposredno blizu menè in železo in kamenje se vsuje na nas. Velik kamen prileti, udari in poškoduje puško, ki je slonela na glavi in glavo mi le lahko pobije. Bil sem rešen. Nekaj dni za tem sem zbolel in odšel v bolnišnico.

si je seveda na vse moči prizadeval nas ustavljeti ali uničiti. A zaman! Slovenec vzdrži, dokler ga krogla ne dobi; tako smo tudi mi. Pa prišla je ura za mene. Baš pred mano eksplodira šrapnel, od katerega dobim tudi jaz kroglo v glavo. Kri me oblije, poslovim se od

Tirolci pred naskokom.

Pa prišel je zopet čas odriniti na bojišče, in sicer meseca aprila lanskega leta v južno Tirolsko. Tukaj smo začeli z ofenzivo meseca maja. Z besedami: »O Marija brez madeža izvirnega greha spočeta, prosí za nas, ki k tebi pribežimo«, se podam iz okopov proti sovražniku. Dobro uro hitimo za bežečim Lahom, ki

tovarišev in grem na obvezovališče, kjer me takoj odpošljejo v bolnišnico. Tukaj mi natančneje preiščejo rano in zapazijo, da krogla tiči v glavi. Podvrgel sem se operaciji in po opraviilu dobim dva kosa železa s pripombo, da sem bil čudežno rešen, zakaj par milimetrov je manjkalo, da mi ni prebila kosti. Torej tudi

tukaj se moram zahvaliti Mariji in božjemu varstvu, da sem še živ.

Bojišče, dne 8. maja 1916.

Ne morem se dosti zahvaliti, da me obišče »Bogoljub« vsak mesec na bojnem polju. Pričakujem ga vsakokrat jako željno, kajti iz »Bogoljuba« se dobi toliko prepotrebnege pokuka kakor tudi poguma za vstrajnost. Z zupanjem na božjo pomoč in na Marijo se vse težave z lahkoto prestanejo. Priporočam vsem staršem, naj radi pošiljajo svojim sinovom in drugim znancem prekorišnega »Bogoljuba« na bojišče, kajti tukaj se večkrat po več časa nič verskega ne sliši — potrebovalo bi se pa tukaj mnogo bolj kot doma, kajti človek mora biti vsak čas na vse pripravljen.

Tukaj smo z vseh strani skupaj: Kranjci, Štajerci, Primorci itd. Poštenega mladeniča takoj spoznaš. Večkrat sem vprašal tega ali onega, če je bil morda prej pri kaki organizaciji. Odgovor sem dobil: bil sem pri Orlih, drugi zopet: bil sem v Marijini družbi itd. Seveda sva z vsakim takim postala najboljša prijateljca.

Drugeče se nam še precej dobro godi. Pogrešamo pač najbolj, da ne moremo v cerkev in bolj pogosto prejemati sv. zakramentov. A kadar nam bo mogoče, hočemo to nadomestiti.

Pošiljam mnogo pozdravov vsem prijateljem in znancem ter čitateljem »Bogoljuba«. Bog z nami in Marija!

Anton Pečkaj,

bivši načelnik Orlov, Dol. Logatec.

Nekdanji prednik stopiške Marijine družbe, ki je stopil v red Družbe Jezusove, piše iz vojske prijatelju, ki biva na dopustu:

Zelo me je razveselila Vaša kartica iz domačega kraja. Doživel sem že čudne in grozopolne slučaje. Ostanejo mi vse življenje v spominu. Ravno leto je minilo, kar nosim breme vojaške suknje. Hodil sem po varnih krajih, videl mnogo lepega in dobrega, a tudi mnogo grdega in slabega. Ali reči moram: Bogu hvala — moj poklic je še vedno na trdni podlagi, da, na trdnejši kot kdaj poprej. Isto želim tudi Vam. Veliko se dobi še precej dobrih vojakov, ki radi in z veseljem dajo cesarju, kar je cesarjevega, a tudi Bogu, kar je božjega. Vesel sem jih. A žal, reči moram, da jih je še več slabih, ki jih je, ne vem, ali vojaško življenje ali prejšnje, popolnoma pokvarilo. Studijo se mi oni in njihovo življenje. Za svojo osebo sem prepričan, da ima tu svoje korenine sedanje svetovno gorje, ki ga noče biti konec, ampak je čedalje hušje.

Kje sem, Vam ne smem povedati, pa saj lahko uganete. Kraji mi dopadejo, so lepi, gore visoke, krite še s starim snegom. Podnebje zdravo in prijetno, neprijetno pa svinčene muhe, celi kosi železnega »špeha« ter grozno veliki »ptiči«, ki krožijo v zračnih višavah nad nami.

Prosim, priporočite me stopiški »Tolažnici žalostnih«, tudi moje brate in vse dobre vojaške, da se še kedaj vrnemo. Iskrene pozdrave Vam in vsem znancem!

J. Kastelec, poddesetnik.

Padlim v spomin.

† Miha Lapuh.

Za blagor ljube domovine,
vzame cesar staršem sine.
Božja sveta volja je,
da sin ne vrne se.

Že 19. decembra je prišla tužna vest z italijanskega bojišča, da je padel junaške smrti mladenič Miha Lapuh, rojen v videmski fari 3. avgusta 1893. Šel je v vojaško službo 21. junija 1915. Služil je pri 17. pešpolku, III./6 k., v. p. 32. Tolažili so se njegovi znanci in sorodniki, da je vest mogoče neresnična. Ali zdaj, ko je pisal njegov tovariš vojak, da mu je krogla od strojne puške ravno v glavo prifrčala in ga 11. decembra usmrtila, zdaj smo primorani verjeti, da se ne vrne nikdar več med nas dobri naš sin, brat in prijatelj. Vsak, kdor ga je poznal, ga je ljubil, spoštoval in visoko

cenil. Saj so bile v njem združene vse vrline, ki morejo krasiti vsakega dobrega, kmečkega, slovenskega mladeniča. Bil je odkritega značaja, dober katoličan, ud Marijine družbe. Pohajkovanja mu ni bilo mar. O prostem času je rad prebiral časopise in knjige. Vnet je bil za gospodarstvo; podpora svojemu skrbnemu, onemoglemu očetu. Da, takšnih kmečkih sinov mnogo potrebujemo; tembolj pa občutimo izgubo takega mladeniča. Njegove starše, sestre in sorodnike je zadel z njegovo smrtjo hud udarec, tembolj ker je bil edini sin in brat. Najglobokejše sožalje njegovim sorodnikom in domačim! Vdan v voljo božjo je pisal domu: »Vse iz ljubezni do Boga in domovine! Čeravno mi je hudo in zoprno, ko toliko trpim, vendar, če pomislimo na Jezusa, koliko je On trpel za nas, nesel težki križ in na njem pretrpel najgroznejšo smrt; naj bo vse v imenu božjem!

Kmalu bo boljše.« In res, njemu je boljše. On se je preselil v boljši svet, kjer ni sovraštva, ne bolečin. Smrt nas je ločila, smrt nas bo združila. Na svidenje nad zvezdami!

† Evstahij Merela.

Meseca julija 1915 je dal življenje za domovino Evstahij Merela iz Vel. vasi na italijanskem bojišču v 21. letu svoje starosti. Bil je eden izmed najpridnejših članov Marijine družbe v M o r a v č a h. Vedno veselega obraza, iz oči mu je sijala nedolžnost in ljubeznivost. Staršem je bil otroško vdan, ljubil jih je iz vsega srca in jih nikdar razžalil. Rajni Evstl e bil velik prijatelj cvetic, skrbno jih je gojil. Na oknih domače hiše ni bilo nikdar brez cvetja. Dragi Evstl, zgodaj si končal, a dopolnil veliko let! Bog se je bal za tvojo nedolžno deviško dušo, zato jo je vzel iz srede hudobij.

M. V. od Sv. Helene.

D o s t a v e k njegovega nekdanjega učitelja, sedaj vojaka-četovodje v vojaški pisarni v Radovljici, g. K. Igljča: Ranjki Evstl je bil moj ljubljenc. Zelo sva bila prijatelja v šoli pri Sv. Križu. Nikdar me ni žalil, bil je vedno veselega srca. Bil je prijatelj molitve; marsikdaj sem ga opazoval, ko smo molili v šoli po pouku očenaš in angelovo češčenje in zdelo se mi je, da imam angela pred sabo. Moj dobri prijateljček je bil abstinent in kot tak vzrasel iz šolarčka v krepkega in lepega mladeniča. Za protialkoholni pouk, ki sem ga vpeljal že davnaj na križevski šoli, se je zelo zanimal. Cenjeni tovariši učitelji in starši! Ako hočemo mladino ohraniti zdravo na duši in telesu, moralno, inteligentno, verno, potem poskrbimo, da se vpelje nemudoma po vseh ljudskih šolah neobhodno potrebni protialkoholni pouk, kakor ga je priporočal »Slovenec« v eni zadnjih številk meseca marca.

Apostolstvo sv. Cirila in Metoda.

Iz naših misijonov.

Celo leto smo molčali o vzhodnih misijonih in o delovanju Apostolstva sv. Cirila in Metoda. Molčali smo deloma zato, ker so bile razmere negotove in nestalne, deloma pa zato, ker smo se bali, da bi bili morda komu nadležni. Ob našem glavnem bratovskem prazniku, ob godu naših apostolov sv. Cirila in Metoda, pa je gotovo primerno, da udom naše apostolske bratovščine in prijateljem naših misijonov nekoliko poročamo.

Iz mnogih misijonskih dežel se je poročalo o opustošenju katoliških misijonov v sedanji svetovni vojski. Naši misijoni na Balkanu zadnje leto niso bili znova opustošeni že zato ne, ker so po večini še vedno v razvalinah, da jih skoraj ni mogoče še bolj razdejati. Naši najvažnejši misijoni so namreč bili v turški Traciji (okoli Odri-

na) in v Macedoniji, torej v pokrajinah, kjer je najstrašnejše divjala prva in druga balkanska vojska leta 1912. in 1913. Katoliške vasi so bile opustošene, katoliške cerkve in šole razdejane, katoličani pa izgnani. Več tisoč bolgarskih katoličanov iz Macedonije in iz odrinske okolice je pribežalo v Bolgarijo. Ubogi pregnani katoličani se po večini še zdaj niso mogli stalno naseliti, ker še ni gotovo, kje bodo našli zanesljivo zavetje. Zato še nimajo cerkvâ in šol; služba božja se opravlja v siromašnih kočah, v zasilnih kolibah in barakah.

Že lansko leto smo poročali, da se je s svojimi katoličani preselil tudi odrinski katoliški škof Mihael Petkov in njegov generalni vikar P. Hristov. Sedež prejšnje odrinske škofije je sedaj v bolgarskem glavnem mestu, v Sofiji. Deško semenišče

se je iz Kara-Agača pri Odrinu preselilo v Plovdiv. V Plovdivu in Sofiji je torej središče bolgarskih katoličanov.

Duša bolgarskih misijonov je naš stari znanec P. Hristov. Kot generalni vikar pomaga bolehnemu škofu Petkovu voditi pomnoženo odrinsko-sofijsko škofijo. V to škofijo spadajo sedaj tudi macedonski katoličani, ki so prej spadali k solunski škofiji, a so bili leta 1913. pregnani iz Macedonije. Glavno misijonsko polje P. Hristova je bilo v okolici Strumice in Petriča v bolgarski Macedoniji, kamor so se zatekli pregnani katoličani iz grške in srbske Ma-

da tudi Jezus v sv. Rešnjem Telesu z njim vred deli vso to revščino. Ko je v tesnih siromašnih kočah obhajal presveto daritev in postavljaj šotor (tabernakelj) nebeske-mu Kralju in Odrešeniku, je še zlasti živo čutil bližino Jezusovo; živa zavest te bližine in tesne zveze z Jezusom ga je navdajala s toliko tolažbo, da je veselo in pogumno premagoval vse težave ter svojo sveto gorečnost za zveličanje neumrjočih duš še z večjim uspehom vlival v srca vernikov in duhovnikov.

Tako je P. Hristov do lanske jeseni delal za razširjanje kraljestva božjega; ka-

† Miha Lapuh.

† Evstahij Merele.

cedonije. Tukaj je P. Hristov s svojo znano apostolsko gorečnostjo zbiral razkropljene ovčice, ustanavljal nove župnije, vodil in navduševal vernike in duhovnike.

Iz njegovih poročil, ki jih je redno pošiljal Apostolstvu, je razvidno, koliko nepopisne revščine in koliko težav je moral prestat. Pa kolikor večja je bila revščina in kolikor hujše so bile težave, toliko večja je bila gorečnost P. Hristova. Sredi največje revščine ga je zlasti tolažila misel,

toličane je utrjeval v pravi veri, razkolnike pa vabil k cerkveni edinosti.

Lansko jesen je moral nenadoma prenehati s svojim misijonskim delom v Macedoniji. Ko so namreč Bolgari zmagovito posegli v svetovno vojsko, so se ravno v teh krajih vršili krvavi boji Bolgarov proti Srbom in Francozom. Še sedaj je Macedonija ožje vojno ozemlje. Srbi in njih zavezniki so se zbrali v Solunu, da bi od tam napadli Bolgare in jim vzeli Macedo-

nijo. P. Hristov se je moral vrniti v Sofijo, kjer težko pričakuje trenutka, ko bo mogel nadaljevati težavno, pa upapolno misijonsko delo v Macedoniji.

Lansko leto so morale tudi slovenske usmiljenke začasno zapustiti svoje misijone v Macedoniji; odpeljale so se v Carigrad, kjer menda še sedaj prebivajo. Neka slovenska usmiljenka je v Bitolju zelo požrtvovalno podpirala avstrijske vojake, ki so bili v vojski proti Srbom ujeti ter odpeljani v Bitolj.

Zagrebske usmiljenke so še ostale v svojih misijonskih hišah v Sofiji, Plovdivu, Malem Tirnovu in v Odrinu. Med vojsko se žrtvujejo za bolniško postrežbo ranjenecem. S svojo požrtvovalnostjo med vojsko si bodo pripravile tla za še uspešnejše misijonsko delo po vojski.

Svetovna vojska je torej bridko zadelo balkanske misijone; podaljšala je dobo težke poskušnje in povzročila, da so se še nezaceljene skeleče rane spet razbolele. Bolgarski misijoni morajo že skoraj štiri leta prenašati vse gorje krvavih vojsk. Torej zares še vedno spadajo med najrevnejše in najpotrebnejše misijone. Tolaži pa nas trdno upanje, da bo po vojski ravno med našimi zavezniki Bolgari posebno ugodno misijonsko polje za napredek katoliške vere. Napredek bolgarskih misijonov je pa odvisen od naše podpore. Pripravljajmo se torej, da jim bomo mogli o pravem času pomagati.

Letno poročilo.

V hrupu in trpljenju naših težkih časov se je zanimanje za Apostolstvo sv. Cirila in Metoda nekoliko zmanjšalo. Zbirke za misijone so se morale marsikje umakniti zbirkam za razne vojaške namene. Kljub temu smo še lahko zadovoljni z uspehom, zlasti še, če pomislimo, da se je vse to doseglo brez vsake agitacije.

Za Apostolstvo sv. Cirila in Metoda in za bolgarske misijone se je v tem letu zbralo še nad 5000 K. Prispevke smo razdelili med zgoraj popisane bolgarske misijone; nekoliko smo pa naložili na ta na-

čin, da smo podpisali vojno posojilo (tisoč kron). Vsi darovi in prispevki posameznih župnij so bili objavljeni v »Bogoljubu«.

Kljub vojnemu hrupu vendar ne smemo pozabiti misijonov. Voditelji nemškega misijonskega dela celo trdijo, da smo dolžni med vojsko vzhodne misijone še bolj podpirati kakor prej. Na Dunaju in v Pešti so se pod škofovskim vodstvom vršila važna misijonska posvetovanja. Vsi so se ujemali v tem, da so avstrijski katoličari doslej veliko premalo storili za vzhodne misijone; vzhodni misijoni, tako pravijo, so in ostanejo naši najvažnejši misijoni. Vsi se ujemajo v tem, da so ravno med Bolgari posebno ugodna tla za napredek katoliške vere. Naj bi tuč pri nas vsi spoznali, kako važni in potrebni so misijoni, ki jih podpira Apostolstvo sv. Cirila in Metoda. Naj se torej nikjer ne preneha z delom za našo misijonsko bratovščino!

Sedanji sveti oče Benedikt XV. si veliko prizadevajo, da bi ustavili krvavo vojsko ter dosegli trajen mir. Rimski papeži so sploh že od nekdaj z veliko vnemo delali za mir in slogo med krščanskimi državami. S tem prizadevanjem pa so združevali apostolsko delo za zedinjenje razkolnih ljudstev s katoliško Cerkvijo; tako bi se namreč napravila trdna podlaga za mir in slogo. Torej pospešujemo miroljubne apostolske namene rimskih papežev, posebno sedanjega svetega očeta, ako z molitvijo in miloščino podpiramo Apostolstvo sv. Cirila in Metoda.

Z molitvijo za trajen mir torej združujmo tudi molitev za namene Apostolstva sv. Cirila in Metoda. Predlanskim smo izdali dve lepi molitvi za cerkveno zedinjenje. »Bogoljub« bo tako prijazen, da bo eno izmed teh ponatisnil. Kakor prejšnja leta, tako naj se tudi letos po naročilu ljubljanskega knezoškofa ura molitve prvo nedeljo julija daruje v namen Apostolstva sv. Cirila in Metoda. Prosimo Jezusa v Zakramentu ljubezni, naj bi s svojo ljubeznijo vnel srca razkolnih narodov, da bi se ogreli za spravo s katoliško Cerkvijo in za slogo s katoliškimi narodi!

Cerkveni razgled

Po svetu.

Tirolska v mescu Srca Jezusovega. Brixenski škof opominja vernike svoje škofije, naj tudi v juniju drugega bojnega leta kakor lani obračajo svoje prošnje do božjega zaveznika, naj iščejo pomoči pri božjem Srcu Jezusovem. »Naše molitve in prošnje, naše zaupanje do nebeške Matere in do presv. Srca Jezusovega je bilo lani čudovito poplačano; priča temu so sijajne zmagé na Rusko-Poljskem in v Galiciji, ki smo jih izvojevali uprav meseca maja in junija. Tudi letos se hočemo skupno zateči k božjemu Srcu Jezusovemu, saj se bo v tem času izvrševalo veliko odločilnega. Predvsem ne pozabimo na pravne pobožnosti! Čim več bo pokore in zadostovanja za grehe in nehvaležnosti, tem več upanja imamo, da naše prošnje ne bodo zastojne.«

Povrnitev v katoliško Cerkev. Vseučiliški profesor dr. G. Uphues je nedavno opravil zopet daritev sv. maše. Svoj čas je bil v službi na Westfalskem, kjer je bil odpadel od katoliške Cerkve in postal profesor modroslovja v Halle n. S. Sedaj je zmoto obžaloval in se povrnil v naročje sv. Cerkve.

Nekoliko poboljšnja. V pariški kapeli »Sainte Chapelle«, ki jo je dal sezidati kralj Ludovik Sveti, se je 22. maja opravila zopet sv. maša, in sicer za padle sodnike in advokate. Od leta 1904. že ni bilo sv. maše v tej kapeli, ki spada k justičnemu poslopiju (poprej kraljeva palača). Francoska vlada se je vdala prošnji advokatskega sveta in naprosila kardinala Amette, da je sam maševal ter imel pri tej priliki tudi primeren nagovor, v katerem se je vladi zahvalil, da se je kapela zopet prepustila svojemu namenu; obenem se je spominal padlih sodnikov in odvetnikov. Navzoč je bil celo predsednik Poincaré s soprogo, ki se je doslej vseh takih slavnostnih verskih prireditvev izogibal.

Svetniška razprava. Kongregacija sv. obredov v Rimu je izdala odlok, ki dovoljuje, da se prične svetniški proces onih žrtev, ki so padle ob septemberski moritvi leta 1793. v Parizu. Med te žrtve spada škof Janez Marija du Lan, Franc Jožef in Peter Ludovik de la Rochefoucauld in še 210 drugih duhovnikov, ki so bili v dneh od 2. do 5. septembra na

grozovit način zaradi zvestobe v veri — umorjeni.

»**Patrona Bavariae**« — zaščitnica Bavarske. Kraljestvo Bavarsko je dobilo posebno odliko, da je namreč papež Benedikt XV. vsled prošnje bavarskega kralja Ludovika III. s posebnim dekretom povzdignil Marijo za zaščitnico Bavarske ter določil, da se praznuje dan 14. maja kot deželni praznik nebeške Zaščitnice. Prvikrat so praznovali dobri Bavarci ta god letos 14. maja, in sicer na božji poti v Altöttingu, kjer se je zbralo do 20.000 krščanskih mož iz vseh krajev širne Bavarije.

Naš prestolonaslednik, zmagoviti Karel Franc Jožef je 31. maja dobil zopet novega sinčka. — Novorojenemu nadvojvodu, kakor tudi materi, nadvojvodinji Citi in hrabremu očetu, našemu prihodnjemu cesarju, daj ljubi Bog zdravje, srečo in svoj blagoslov!

Apostolski poslanik v Belgiji msgr. Tacci-Porcelli je odstopil; na njegovo mesto pride msgr. Locatelli iz Argentinije. Nuncij Locatelli je bil po listih imenovan kot bodoči papežev poslanik na Dunaju, ker je bil svoj čas že prideljen dunajski nuncijaturi. Sedaj je torej določen za Bruselj.

Misijonska družba za Indijo. Dne 28. maja se je na Dunaju ustanovila misijonska družba za indijske misijone. Kot načelnik je bil izvoljen Lev grof di Pauli. Navzoč je bil tudi dunajski kardinal dr. Piffl. Sosednji škofje so pismeno pozdravili in odobrili to plemenito ustanovitev. Slavnostni govor je imel P. Remigij Schwarz, prednik tirolskega kapucinskega misijonišča. P. Remigij je bil pred vojsko 18 let kot misijonar v Prednji Indiji.

Po domovini.

Zopet žrtev granat! V Št. Petru pri Gorici je na binkoštni ponedeljek zadel topovski izstrelek vpokojenega duhovnika č. g. Antona Bratina. Stal je pred cerkvijo in se pomenkoval z domačini. Kar prileti izstrelek, ki ubije njega in še pet oseb, 15 jih pa rani. Domači g. dekan dr. Knavs mu je podelil še sv. zakramente, nato so ga prepeljali v Gorico, kjer je umrl. Služboval je v Doberdolu in na Kostanjevici. Blagemu pokojniku večni mir!

Umrli je v Dobrničju č. g. Franc Perpar, župnik v pokoju. Zadnja njegova služba je bila

pri Sv. Trojici v trebanjski dekaniji. Odlikoval se je kot gorec in vesten spovednik, ki so pri njem iskali dušne tolažbe tudi verniki raznih sosednjih župnij. V cerkvenih govorih je rad obravnaval o dolžnostih staršev do otrok. Sicer dobrega in mehkega srca, je bil oster in odločen, če je bilo treba odkrito povedati resnico in karati. Kot sin iz trdne kmetiške hiše se je vsikdar zanimal z nenavadno razumnostjo za poljedelstvo, zlasti še za živinorejo. Svojim gospodom kaplanom je bil ljubezniv oče in tovariš. Bog mu daj večni mir in pokoj!

Novomašniki ljubljanske škofije so bili posvečeni na kresni dan, 24. junija. 21 jih je. Potrebni so, ker je vojska pobrala precej duhovnikov. — **Tržaski škofije** novomašniki pa so bili posvečeni isti dan od svojega škofa v cerkvi Jezusovega Srca v Ljubljani. — **Goriški** bodo posvečeni v Zatičini; **koroški** pa na Tancenbergu.

Imenovanje. Naslov duhovnega svetnika je podeljen č. g. Francišku Berniku, župniku v Domžalah.

Umeščen je bil na župnijo Mirno na Dolenskem č. g. Jožef Vrankar, doslej župnik na Dobravi pri Kropi.

Slovenskih vojakov misijonska pobožnost v Gradcu. Križev teden je bil v raznih graških cerkvah sv. misijon za vojake. Udeležba je bila precej dobra. Nad 3000 vojakov je na Vnebohod prejelo sv. Rešnje Telo. Slovenski vojaki so se tudi pri tej priliki izkazali. Vztrajno so od blizu in daleč prihajali k govorom v frančiškansko cerkev. Tu so z veseljem poslušali besedo tolažbe in resnice v domačem jeziku iz ust č. g. Alojzija Nastran. Sad se je že pokazal, kajti okrog 900 Slovencev je na Vnebohod pristopilo k angelski mizi. Pri blagoslovih so zvečer vojaki tudi slovensko zapeli ter pobožnost vedno končali s slovensko cesarsko pesmijo. Gospodu pridigarju v imenu slovenskih vojakov: Bog plačaj! Omeniti je pri tej priliki tudi požrtvovalnost Ljubljančanom dobro znanega profesorja, sedaj poročnika Oskarja pl. Grazi. Vsak večer je osebno pripeljal slovenske vojake k govorom ter končno skupno z njimi prejel sv. obhajilo.

Domoljubne vojne pobožnosti. Velika vojna pobožnost se je izvršila na Trški gori na binkoštni ponedeljek. Udeležba je bila velikanska, ne samo iz sosednjih farâ, temveč tudi Belokranjci so prihiteli Marijo, Kraljico miru, prosit, da nam izprosi končno zmago in častni mir. Ena sv. maša je bila v cerkvi, druga izven cerkve; popoldne je bila molitvena ura in pete litanije. — Na Brezjah so se zbrale sosedne občine k skupni molitvi, sv. maši in pridigi na binkoštni torek. Udeležba je bila velika in častna.

Ljubi Bog naj usliši prošnje vernih častilcev nebeške Matere!

Veličastna je bila procesija in cerkvena molitev na binkoštni ponedeljek v Ljubljani. Udeležba belooblečene mladine, ki je z lilijami v roki spremljala svetogorsko podobo Matere božje, je dala vsej pobožnosti poseben sijaj. Duhovščina se je udeležila prošenjske procesije skupno s presvetlim knezoškofom. Gg. bogoslovci so glasno molili sv. rožni venec ter v cerkvi peli litanije.

Romanje v Marijino svetišče v Log je imela 24. maja vsa šolska mladina vipavske dekanije. Ob 8. uri je bila sv. maša, litanije in primeren govor. Več otrok je prejelo tudi sv. obhajilo. Šli so tja prosit Marijo še za daljnje varstvo. Bog usliši prošnje mladih src!

Birmovanje slovenskih begunskih otrok v Brucku. 1. junija je kardinal knez nadškof dr. Piffel na slavnosten način podelil zakrament sv. birme 700 slovenskim begunskim otrokom v taboru v Brucku o. L. Visokega cerkvenega kneza so sprejeli z velikimi slovesnostmi, tabor je bil bogato okrašen z zastavami. Ob sprejemu so bili navzoči okrajni glavar v Brucku ministerialni podtajnik Artur vitez pl. Raab, načelnik begunskega tabora okrajni komisar primorskega namestništva Evžen Zupančič ter mestna in taborska duhovščina. Po birmi se je vršilo javno obdarovanje birmancev, ki so bili vsi — dečki in deklice — v slovenski goriški narodni noši, kar je nudilo lepo sliko. Razen mnogih zunanjih botrov so prisostvovali slovesnosti: komorni načelnik polkovnik princ Avgust Lobkovitz, grofica Marenzi, grof in grofica Harrach in mnogo drugih odličnih oseb.

Marijine družbe.

Kranj. Marijina družba v Kranju je priredila dobrodelne dramatične predstave. Prva je bila pod imenom deklisklega Marijinega vrtca. Uprizorili so se prizori: »Pred vrati milosti« in »Sirota« dne 6. svečana t. l. pod vodstvom č. sestre Antonine. — Ravno isto nedeljo dopoldne je bil ustanovljen Marijin vrtec za deklice. — Pri igri popoldne so sodelovale tudi učenke ročnih del. Čisti dobiček je bil namenjen sirotam. Oddalo se je za sirote 100 K. — Na tiho nedeljo, 9. aprila, je uprizorila Marijina družba v »Ljudskem domu« predstavo »Dve materi«. Članice Marijine družbe, razen ene novinke na odru, so se zelo potrudile. Le tako je bilo mogoče, da je uprizoritev tako lepo uspela, namenjena koristi goriških beguncev. Od prebitka v znesku 70 kron se je odposlalo posredovalnici za goriške begunce v Ljubljani 50 K, 20 K pa je bilo podeljenih dvema tukaj stanujočima begunkama. — Pred-

stavo »Dve materi« je družba ponovila na Belo nedeljo v korist Rdečega križa. Čisti dobiček ponovitve v znesku 71 K 94 vin. smo izročil tukajšnjemu odboru Rdečega križa.

Spodnja Idrija. Dne 24. maja t. l. je bila pri nas vojna pobožnost za celo idrijsko dekanijo. Udeležilo se je je do 3000 ljudi iz vseh farâ dekanije, prišlo je tudi do 200 faranov iz sosednjega Otaleža na Goriškem. S to pobožnostjo je bil združen obenem dekanijski shod Marijinih družb. Ob pol 9. uri smo imeli Gorjani svojo sv. mašo; ob tri četrt na 10. uro pa so se zbrale vse družbenice in mnogo drugih vernikov pred župniščem, odkoder so šli z banderom domače družbe na čelu, med prepevanjem litanij v slovesnem sprevedu v cerkev. Mogočno je donelo iz tiscčero grl: »Marija, k tebi, uboge reve,« — prošnja za tako od vseh zaželjeni mir. V cerkvi, ki je bila za to velikansko množico ljudi daleko premajhna, nam je idrijski katehet g. Oswald v prelepem govoru pokazal, kje imamo v teh hudih časih iskati resnične in izdatne pomoči — edino le pri oni, katere glavo venča dvanajstero zvezd — in pri njenem Sinu. — Slovesno sv. mašo z asistenco je služil č. g. dekan Arko. Po sveti maši so bile zopet pete lavretanske latnije, molitev za mir in blagoslov in s tem je bila slovesnost, kakršne mogoče še nikoli ni gledala naša župnija, končana. Kakor so že v 17. stoletju rudarji iz Idrije hodili, ko je zmanjkalo rude, k Materi božji na sivi skali v Sp. Idriji v procesijah prosit Marijo pomoči — to pričajo tudi oni kamni nad cerkvenimi vratmi zunaj cerkve, ki so jih ob neki taki priliki prinesli Mariji v dar — in bili vselej uslišani, tako trdno upamo, da tudi ta lepa vojna pobožnost ne bo zastoj. — Po tej slovesnosti so imela vsa predstojništva Marijinih družb skupno sejo, pri kateri se je sklenilo, da bodo družbe kakor doslej, tako tudi še naprej po vseh svojih močeh delale na to, da pripomorejo naši vojski do zmage in da ostane ime slovenskega dekleta, v prvi vrsti pa onih, ki so v Marijini družbi, po vsej naši ožji in širji domovini, neoskrunjeno in neomadeževano. — Dne 7. maja pa smo imeli tudi prelepo slovesnost. Msgr. Arko je sprejel ta dan 34 ženâ v novo ustanovljeno Marijino družbo za žene in matere. Bog daj tej novi in prepotrebni družbi svoj blagoslov, da bi obrodila bogat sad za vso župnijo!

Sv. Lovrenc na Dravskem polju. Naša Marijina družba jako lepo napreduje v pogostem sv. obhajilu. Ker ne moremo zdaj večkrat med tednom pristopiti zaradi obilnega dela, nas je pa potem v nedeljo tem večje število. Največje razvedrilo nam je »Bogoljub«, katerega vsikdar željno pričakujemo. Izgubile pa smo v

tem letu dve posebno pridni in zgledni družbenici. Marija Hrtiš, 26 let stara, je bila jako ponižna in bogaboječa. Mati so ji umrli v najbolj nevarnih letih, a ona je ostala vendar vedno na pravi poti. Ljubila je Boga čez vse, zato jo je pa on vzel k sebi po dolgi bolezni dne 8. aprila. Zapustila je kot dar Marijini družbi 100 kron, za kar ji bomo vedno hvaležne. Bila je večkrat prevedena v bolezni s sv. zakramenti. — Dne 17. maja pa smo sprejemale k večnemu počitku 19letno Marijo Sagađin. Bila je hči bogatih staršev, a vendar je ostala vedno ponižna. Sovražila je vse posvetno razveseljevanje, a ljubila tem srčneje nebeško mater Marijo. Mirno je bilo njeno življenje, mirna in srečna je bila tudi njena smrt. Previdena s sv. zakramenti je šla uživati večni maj po kratki bolezni.

Iz Podzemlja. Naša dekliška Marijina družba je opravljala dne 21. maja mirovno pobožnost pri podružni cerkvi Žalostne Matere božje v Kloštru. K tej pobožnosti je prihitela tudi semiška Marijina družba s svojo zastavo. Ob 10. uri je bil govor, v katerem so nam naš gospod voditelj razložili pomen tega dne; nato slovesna sv. maša; po sv. maši smo molile pred Najsvetejšim molitvene ure do treh popoldne; nato so bile pete litanije Matere božje s cesarsko in zahvalno pesmijo; potem smo se počeli Marijine pesmi poslovile.

Št. Janž na Dolenjskem. Dne 14. maja smo dokončali šestdnevne vaje, ki so bile za vse stanove. Procesija s sv. Rešnjim Telesom je bila veličastna. Obenem je bilo sprejetih v Marijino družbo 20 fantov, 30 deklet, pa tudi več mož in ženâ. Obnovili in poživili so se odseki, posebno evharistični. Imamo tudi vpeljano, da moli pred sv. obhajilom kesanje na glas vsa cerkev. — Umrl je 16. maja J. Prijatelj iz mladeniške Marijine družbe. Veliko sočlanov je darovalo zanj sv. obhajilo in ga spremljalo pri pogrebu.

Ribno pri Bledu. Na praznik Marijinega Oznanjenja je bilo na novo sprejetih 11 deklet iz ponavljalne šole v Marijino družbo. Dekleta imajo mesečne shode in prejemajo pogostno sv. obhajilo, da se morejo varovati zapeljevanja hudobnega sveta. Za Rdeči križ se je pri nas nabralo 408 kron. Nabiranja se je udeležila tudi Marijina družba.

Prihova. Naša Marijina družba deklet obstoji deveto leto in tretjkrat je priplaval smrtni angel nad njo in odpeljal zgledno družbenico, 23letno Ano Brumec v rajski Marijin vrt. Rajna je zaslužila, da ji postavi »Bogoljub« nekaj vrstic v spomin. Bila je vedno vneta Marijina hči in kot zvesta častilka presv. Rešnjega Telesa je bila vedno med prvimi. Delovala je skoraj pri vseh odsekih, posebno

v evharističnem, abstinenčnem, v odseku za kinčanje cerkve. Ker ji je Bog dal dar petja, ni mogla molčati, ako je le slišala pošteno petje. Na shodih je večkrat nastopila kot govornica in navduševala družbenice za vse dobro in vzvišeno. »Bogoljuba« je vsako številko komaj čakala in ga dobro preštudirala. Z eno besedo: bila je družbenica, kakor si jih Marija sama želi in veseli.

Dol pri Litiji. Naša družba, četudi obstoja že 17 let, dá malo slišati o sebi. Sedaj šteje 225 članic. Od 6. do 9. aprila smo imeli duhovne vaje. Dekleta so pridno hodile poslušati lepe govore in se močno utrdile v dobrem. Bog daj, da bi se še v stanovitnosti! Da bi vse v dobrem stanovitne ostale, da ne bo naša družba velika samo po številu, ampak tudi po čednostih in kreposti. Da boste pa lažje, drage mi sestre, ostale stanovitne v dobrem in v zvestobi do Marije, vam svetujem, da se vpišete v družbo treznosti, če ne v prvo, pa vsaj v drugo stopnjo. Ne mislite, da ni mogoča zdržnost. Poskusite in videle boste, da bo šlo! S tem boste pokazale, da ste res prave hčere Marijine. — Abstinentinja.

Nevlje pri Kamniku. Dne 8. maja je iztrgala smrt s svojo nemilo roko iz srede tukajšnjih Marijinih hčerâ 18letno Antonijo Trobevšek, hčer g. Franceta Trobevšek, tukajšnjega župana, posestnika in lesnega trgovca. Pokojnica je bila dobra, blaga deklica in zato sploh priljubljena. Lepega pogreba, ki se je vršil dne 10. maja, udeležila se je tukajšnja mladeniška in dekliška Marijina družba, precejšnje število deklet mekinjske Marijine družbe in tudi sicer mnogo ljudstva iz neveljske župnije in okolice.

Sv. Florijan ob Boču. Dne 11. junija, to je na Binkošti, je bilo pri nas lepo. Ob priliki tridnevnic je bila ustanovljena Marijina družba fantov. Šest fantov-vojakov je bilo sprejetih že 10. maja, ker so morali oditi k vojakom, 14 korajžnih mladeničev je pa sprejelo 11. junija lepe Marijine svetinje. Nekaj boječih zajcev je »uvihnilo«. Pijača in prostost jim je najbrž več ko Marijino varstvo. Mi gremo pa naprej, mi korenjaki, za Marijo k Jezusu! — Družba deklet je narasla 11. junija za 13 udov; celotno število znaša 61. Dobro deluje pevski in evharistični odsek. Pijači se nekoliko že odrekamo.

Dolenja vas pri Ribnici. Naša dekliška Marijina družba šteje čez 160 članic. Vsak mesec imamo shod in molitveno uro za naše bojevnike. Ob večjih Marijinih praznikih imamo skupno sv. obhajilo. Odseki dobro delujejo. Ustanovili smo tudi pevski odsek. »Bogoljuba« pridno beremo; tudi »Zlato dobo« imamo naročeno. Binkoštni ponedeljek smo imele krasen izlet k Novi Štifti. Zbrale smo se pri farni

cerkvi, od katere smo šle v lepem redu z molitvijo in petjem. Prepevaje smo došle k Novi Štifti, kjer so nas veselo pozdravljali zvonovi. Imeli smo pete litanije, pri katerih je odpevala vsa družba. — Dvignimo se, dekleta! Bodimo zgled vsem faranom in v veselje našim voditeljem, da bodo lahko rekli: Dâ, zares, Marijina družba nam dela največ veselja!

Šmarje pri Jelšah. Od 30. maja do 1. junija smo imeli vojno pobožnost. Vodila sta jo misionarja od sv. Jožefa nad Celjem, čč. gg. Kitak in Selič. Imeli smo dva času primerna govora na dan, s katerimi so nas potrjevali v trpljenju in bodrili k stanovitnosti. Zadnji dan, na praznik vnebohoda, je imela Marijina družba zjutraj skupno sv. obhajilo, popoldne po krasnem družbenem govoru slovesen sprejem 31 novih članic. Po petih litanijah Srca Jezusovega se je razvila veličastna procesija s presv. Rešnjim Telesom, katere so se udeležili farani v obilnem številu, posebno pa je bila častno zastopana Marijina družba.

Sv. Štefan pri Šmarju. Marijino družbo so ustanovili tudi pri nas letos naš novi č. g. župnik Franc Močnik. Mnogo dela so imeli, preden so nas pridobili za Marijino družbo. A sedaj se družbe veselimo, ker smo spoznale, da je res zelo koristna in potrebna, posebno v teh žalostnih vojnih časih. Družba šteje 100 članic. To je pa še vedno premajhno število za našo župnijo. Pa upamo, da se bo že še pomnožilo. Me pa, drage sestre v Mariji, ki smo se že posvetile Brezmadežni, držimo se zvesto svoje obljube. Vojskujmo se hrabro pod zastavo Marijino!

SPOMINJAJTE SE UMRLIHI

Kristina Zupančič, Cegelnica-Prečina.
 Marija Grebenc, Sevnica ob Savi.
 Ana Kuziw (gališka begunka), Sevnica ob Savi.
 Katarina Lubej, Sevnica ob Savi.
 Terezija Škrbinc, Sevnica ob Savi.
 Apolonija Požun, Sevnica ob Savi.
 Marija Jerman, Komenda.
 Marija Zabret, Komenda.
 Ana Bohinec, Komenda.
 Marija Lukanec, Komenda.
 Marija Kepic, Komenda.
 Marija Pirnat, Komenda.
 Neža Vogel, Komenda.
 Terezija Stare, Komenda.
 Frančiška Gašperlin, Komenda.
 Franc Ocepek, Komenda.
 Jera Prosenc, Ljubljana.
 Ivana Černe, Ljubljana.

V MOLITEV SE PRIPOROČAJO:

Dve umobolni osebi. — L. K., da bi ozdravel. — Marijina hči za vredno prejetje sv. zakramentov in za zdravje. — Neko dekle za vredno prejetje sv. zakramentov, dušni mir, stanovitnost v dobrem in za dosego neke posebne milosti; ista oseba svojega bolnega brata v laškem ujetništvu in vse domače za pravo spoznanje in gorečo pobožnost. — T. G. za časno in večno srečo, svojo bolno mater, slaboumno sestro, brata-vojaka ter sestro in dva brata v Ameriki. — Neki mladenič za stanovitnost v dobrem. — Dve družini. — A. K. za pomoč v skušnjavah.

ZAHVALE.

Amalija Smodiš presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu ter Rakovniški Materi božji za ozdravljenje. — A. K. presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu za vse prejete dobrote in milosti. — A. C. Materi božji za ozdravljenje bolne noge. — Marija Martinšek na Dunaju Mariji Pomočnici, sv. Jožefu in sv. Antonu za uslišano prošnjo, da se je njen brat po 17 mesecih oglasil iz ruskega ujetništva. — Uršulinki M. Felicitas in S. Klementina se iskreno zahvaljujeta presv. Srcu Jezusovemu, preljubi Materi Mariji, dobremu sv. Jožefu in dušam v vicah za očitvidno pomoč pri dobro uspelih izkušnjah.

Darovi.

Za **bolgarske misijone**. Neimenovan 150 K; neimenovan po P. Placidu 50 K.

Za **kruh sv. Antona**. N. Verhovec, Sv. Jurij ob Taboru 20 K; Amalija Golf, Srednja vas v Bohinju, 5 K.

Za **sv. maše za padle vojake**. Kati Gabrič, Št. Jakob v Rožu, 4 K; Frančiška Bozja, Col pri Vipavi, 10 K.

Za **Apostolstvo sv. Cirila in Metoda**. Solški vodja J. Kotnik 2 K (prej 5 K); gorisko centralno semenišče v Zatičini (II. zbirka) 12 K 40 vin.; župnija Kamna gorica 33 K; Čemšenik 133 K; kanonik I. Nadrah 20 K; Šolske sestre v Trnovem 3 K; ljubljanski bogoslovci 51 K; župnija Postojna 29 K 48 vin.; Št. Lenart

nad Škofjo Loko 12 K; Cirknica 80 K; Šmartin pri Kranju 44 K 48 vin.

LISTNICA UREDNIŠTVA.

G. Al. Šp. Vaše članke sem vse prejel. Imate jako zdrave in lepe misli; toda Vaši spisi so za »Bogoljuba« le predolgi, tako da nimamo kam z njimi. Razen tega so pisani tako drobno, da oči trpe in bi bilo skoro potreba drobnogleda. Tudi ni nikjer nobenega prostora, da bi se moglo kaj popraviti ali pripisati. — To velja pa tudi o mnogih drugih spisih. Kar čudim se, kako površno nakracljane reči si dovolijo večkrat ljudje uredništvu pošiljati. Mnogim se vidi, da, ko napišejo, še preberó ne, kaj so napisali; sicer bi morali sami opaziti in popraviti očitvidne napake, — dočim sem jaz, ko še nisem bil urednik, vselej le skrbno izdelan spis oddal iz rok. Taki slabi rokopisi so za urednika velika težava, in odkrito povem, da so mi nekoliko pripomogli k bolezni. Zato sem sedaj prisiljen staviti zahtevo, ki je zapisana prav na koncu te strani.

Sotrudnike lepo prosim, naj pazijo, kaj se jim v rokopisu popravi. Tudi to je zelo mučno: isto napako enemu sotrudniku stokrat popravljati. Skrben pisatelj, kakor n. pr. naš g. Voč, opazi vsako črko in vsako vejico, ki je postavljena drugače, kakor jo je postavil on. Taki sotrudniki uredniku zelo olajšajo delo.

Prodajalna „Pri domoljubu“

v Ljubljani, Kolodvorska ulica št. 35,

prodaja vse vrste **slamn**ikov za moške, ženske in otroke. **Klobuke, čepice in krtače**. Stari slamniki se sprejemajo v prenovljenje.

Čisti dobiček od prodanih predmetov se bo porabil v prid našim ubogim vojakom-invalidom, ki pridejo pohabljeni iz vojske. Zato podpirajte to prodajalno vsi pravi domoljubi in kupujte pri njej. S tem podpirate obenem dobro stvar!

Sprejemajo se samo pravilno in čedno pisani spisi.

Anglo-avstrijska banka.

Prospekt.

S cesarskim ukazom z dne 4. junija 1916. l. (drž. zak. št. 170) se je dovolila pod Najvišjim pokroviteljstvom Nj. Veličanstva cesarja stoječi

Avstrijski družbi Rdečega križa

izdaja posojila na srečke v imenski vrednosti 40 milijonov kron, razdeljeno na
2,000.000 srečk po 20 kron imenske vrednosti

(20.000 serij po 100 številčk).

Po načrtu za žrebanje znašajo **velike dobiteljice**

K 500.000, K 300.000, K 200.000, 150.000 in K 100.000.

Velike dobiteljice se do zadnjega žrebanja ne zmanjšajo nikdar pod znesek

K 100.000.

Druge dobiteljice so odmerjene s **K 50.000, K 40.000, K 30.000 in K 20.000**
in mnogoštevilne dobiteljice so ustanovljene z zneski po **K 10.000, 5000, 1000**
in K 500.

Posojilo na srečke se popolnoma poplača od 1916. l. do 1956. l. in **najmanjša dobiteljica**, s katero mora biti dvignjena vsaka srečka v najneugodnejšem primeru, naraste v štiridesetletni dobi razdolževanja

od K 30— do K 48—.

Za zavarovanje tega posojila obstoji loterijski zaklad, ki bo stalno naložen v pupilarno varnih vrednostnih papirjih. Loterijski zaklad upravlja nadzorni svet, ki je sestavljen iz zastopnikov Avstrijske družbe Rdečega križa in Anglo-avstrijske banke in ki ga kontrolira cesarski komisar.

Dvignjene srečke, ki se vzamejo iz obteka, se bodo izplačevale tri mesece po žrebanju pri blagajnici Anglo-avstrijske banke na Dunaju.

Za kotiranje srečk na Dunajski borzi se bo prosilo, ko se začne oficijalni borzni promet.

Na Dunaju, dne 16. junija 1916.

Anglo-avstrijska banka, S. M. v. Rothschild, dunajsko Bančno društvo, o. kr. Splošni avstrijski zem. kreditni zavod, o. kr. priv. avstrijski kreditni zavod za trgovino in obrt, Spodnjeavstrijsko eskomptno društvo, o. kr. priv. avstrijska zemljiška banka, Union-banka, Srednja banka nemških hranilnic, Splošna položna banka, Dunajsko-lombardna in eskomptna banka, o. kr. priv. bančno menjalno delniško društvo „Mercur“, o. kr. Splošna prometna banka, o. kr. češka Union-banka, Živnostenska banka.

Na podlagi predstoječega prospekta

se vabi s tem na podpisovanje 2,000.000 srečk

posojila na srečke

Avstrijske družbe Rdečega križa iz leta 1916. (Nove srečke Avstrijskega Rdečega križa).

Pogoji podpisovanja so naslednji:

1. Podpisna cena znaša

30 kron za srečko

od tega je položiti 5 kron za srečko v gotovini takoj ob zglastvi podpisa za varščino, ostanek pa je plačati takoj, ko se naznani pridelitev, najkasneje dne 31. julija 1916. l., drugače zapade za varščino plačano prvo plačilo 5 kron.

2. Rok podpisovanja se prične

dne 27. junija 1916. l. in se konča dne 10. julija 1916. l.

3. Podpisuje se v bankah, bančnih hišah in menjalnicah ter na drugih mestih, ki se imenujejo, v običajnih opravičnih urah.

4. Ako se podpiše več srečk nego jih je izdanih za podpisovanje, se prideli manjše število. Podpisnikom, ki podpišejo ali **do 10 srečk prosto** ali do 100 srečk z **enoletno zaporo prodaje**, se daje prednost ob prideljevanju.

5. Plačila na račun, ki so se plačala ob podpisu, ki pa postanejo prosta, ker se je pridelilo manjše število srečk, se porabijo za nadaljnje plačilo na podstavi priglasitve prideljenih srečk, ostanek, ki je morda še potreben, pa se mora plačati v roku, določenem v točki 1. Morebitni presežek se takoj vrne v gotovini.

16. Nedelja. Marija Devica karmelska. V karmelskih cerkvah vsem vernikom popolni odpustek tolikrat, kolikorkrat obišejo cerkev in molijo po namenu sv. očeta. Odpustki se lahko darujejo vernim dušam v vicah. Dobiti jih je mogoče od včeraj opoldne naprej pa danes do polnoči. — Popolni odpustek: a) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje danes ali v osmini kakor 2. dan; b) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 6. dan.

19. Sreda. Sv. Vincencij Pavlanski. Popolni odpustek udom »Dejanja sv. Destinva« pod navadnimi pogoji, če molijo obenem za razširjanje »Dejanja«.

20. Četrtek. Sv. Elija, prerok. Popolni odpustek udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje kakor 2. dan.

22. Sobota. Sv. Marija Magdalena. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 6. dan; b) udom bratovščine preč. Srca Marijinega.

24. Ponedeljek. Sv. Frančišek Solan. Popolni odpustek tretjerednikom kakor 7. dan.

26. Sreda. Sv. Ana. Popolni odpustek udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje kakor 2. dan.

29. Sobota. Sv. Marta. Popolni odpustek udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 6. dan.

30. Nedelja, zadnja v mesecu. Popolni odpustek: a) vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec; b) tistim, ki nosijo višnjevi škapulir.

31. Ponedeljek. Sv. Ignacij Ljoliński. Popolni odpustek udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 6. dan.

Darovi.

Za odkup poganskih otrok. Za deklico z imenom Marjeta Križman, Dednidol pri Višnjgori, 20 K; za dečka z imenom Peter, I. I. na Dunaju 30 K.

Za sv. maše za padle vojake. Slov. katol. izobraževalno društvo iz Semiča na Dol. (čisti dobiček igre: Dekleta na Vrtači) 51 K; Johana Filipič, Amerika, 5 K.

Za dobre namene. Neimenovan iz Celja (izkupiček za poslano srebrno verižico in prstan) 3 K; Johana Filipič iz Amerike v čast sv. Antonu, sv. Roku in sv. Ani 17 K 50 vin.; Rezika Zelenik, Hajdin, 20 K.

Za najpotrebnejše misijone. Neimenovana iz Semiča 10 K.

Za varuhe božjega groba. Neimenovana iz Semiča 10 K.

Za poganškega dečka. Neimenovana 20 K.

Za vojaško-misijonske namene. Neimenovana iz Semiča 20 K.

Za bosenske misijone. Ivana Golob, Črni vrh pri Polhovem gradu, 2 K.

Mama, daj Sida-medu,

ki je najcenejša in najboljša jed s kruhom. Ceno, izborno, okusno hranilo je Sida-med, npravljen iz umetnega medu. Med je bil dosedaj predrag, sedaj je lahko v vsaki hiši vedno v zalogi in se uživa lahko v vsak dan, osobito kot maža za kruh mesto drugega surovega masla, s čimer se doseže jako znaten prihranek. Ena sama poskušnja Vas bo o tem prepričala. Nadomešča mnoga druga draga jedila. Vsaka gospodinja prihrani mnogo denarja. — En zavojček velja 35 vin. Dobiva se pri razpošiljalnici JOSIP BERDAJS, Ljubljana, Zeljarska ulica 7.

6 zavojčkov Sida-medu 2 K po povzetju ali če se pošlje denar naprej.

izborno se je obnesto za vojake v vojski in spleh za vsakoga kot najboljše

bol oblažajoče mazanje

pri preblajenju, reumatizmu, giatu, tufuznici, prsnih, vratnih in bolesti v hrbtu

Dr. Richter-ja

Sidro-Liniment.

ompatci
ompos.

Nadomestilo
do Sidro-Pain-Expeller.

Steklenica kron. — 80, 1'40, 2—

Dobiva se v lekarnah ali direktno v Dr. Richter-ja lekarni »Pri zlatem levu«, Praga, I., Elizabetinska cesta 5.

Dnevno raspošiljanje.

PRAŽENA KAVA

zelo dobra izdatna kavina zmes zrnate in žitne kave 5 kg za 18 K

razpošilja po povzetju

Pražarna kave v Solnici, ČEŠKO.

500 K

470

Vam plačam, ako Vasiš kurjih očes, bradavic in trde kože, tekem 3 dni s korenino, brez bolečin ne odpravi

Ria-Balsam. Cera lončku z jamstvenim pis-mom K 1½, 3 lončki K 4.—, 6 lončkov K 5½. Stotine zahvalnic in priznalnic. **Potenje nog, rok odpravi Ita-prašek.** Cena 1½ K, 3 skatlje 3½ K. **KEMENY, Kaschau (Kassa) I.,** poštni predal 12/844, Ogrsko.

Zahtevajte

zastonj in poštine prosto moj glavni cenik s 4000 slikami ur, zlatnine in srebrnine, glasbil, predmetov iz usnja in jekla, potrebnih za gospodinjstvo in toaleta, orožja, municije itd.

Prva tovarna ur

Jan Konrad, g. in kr. dvor-
ni založnik Brūx št. 1226 (Češko).

Nikelnaste Roskopl-ure K 3·90, 4·20, 5·—,
Srebrne K 8·40, 9·50. — Nikelnaste budilke
K 2·90, Budilke z dvojnim zvoncem K 4·—.

Pošilja se po povzetju. — Nikak riziko!
Zamena je dovoljena ali denar nazaj!

Bogata zaloga

546

šivalnih strojev, koles, pisalnih strojev

pri

Ivan Jax & sin

Ljubljana,

Dunajska cesta 17.

Ljudska posojilnica

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

v Ljubljani, v lastnem domu Miklošičeva cesta št. 6, nasproti hotela „Union“ za frančiškansko cerkvijo sprejema hranilne vloge vsak delavnik dopoldne od 8—1 in jih obrestuje po

➔ **4 1/2 %** ➔

brez odbitka rentnega davka, katerega plačuje zavod sam za svoje vložnike, tako, da dobe le-ti od vsakih 100 kron čistih 4 krone 50 vinarjev na leto.

Vloge v „Ljudski posojilnici“ so popolnoma varno naložene, ker posojilnica daje denar na varna posestva na deželi in v mestih.

„Ljudska posojilnica“ sprejema vloge tudi po pošti in daje za njih vplačilo na razpolago pošne položnice. Sprejema tudi vloge na tekoči račun ter daje svojim zadružnikom posojila proti vknjižbi z amortizacijo ali brez nje, na osebni kredit (proti poroštvu) in zastavi vrednostnih papirjev. Menice se eskomptujejo najboljše.

Rezervni zakladi znašajo okroglo K 800.000.—.

Stanje hranilnih vlog je bilo koncem 1. 1915 23 milijonov kron.

Dnevnik:

„Slovenec“

stane po pošti prejeman:

Sobotna izdaja celoletno 7 kron.

celoletno	K 26.—
polletno	„ 13.—
četrletno	„ 6·50
mesečno	„ 2·20

KATOLISKA TISKARNA

V LJUBLJANI

sprejema v tisk vsakojake
tiskovine od preproste do
= najfinejše izvršitve. =